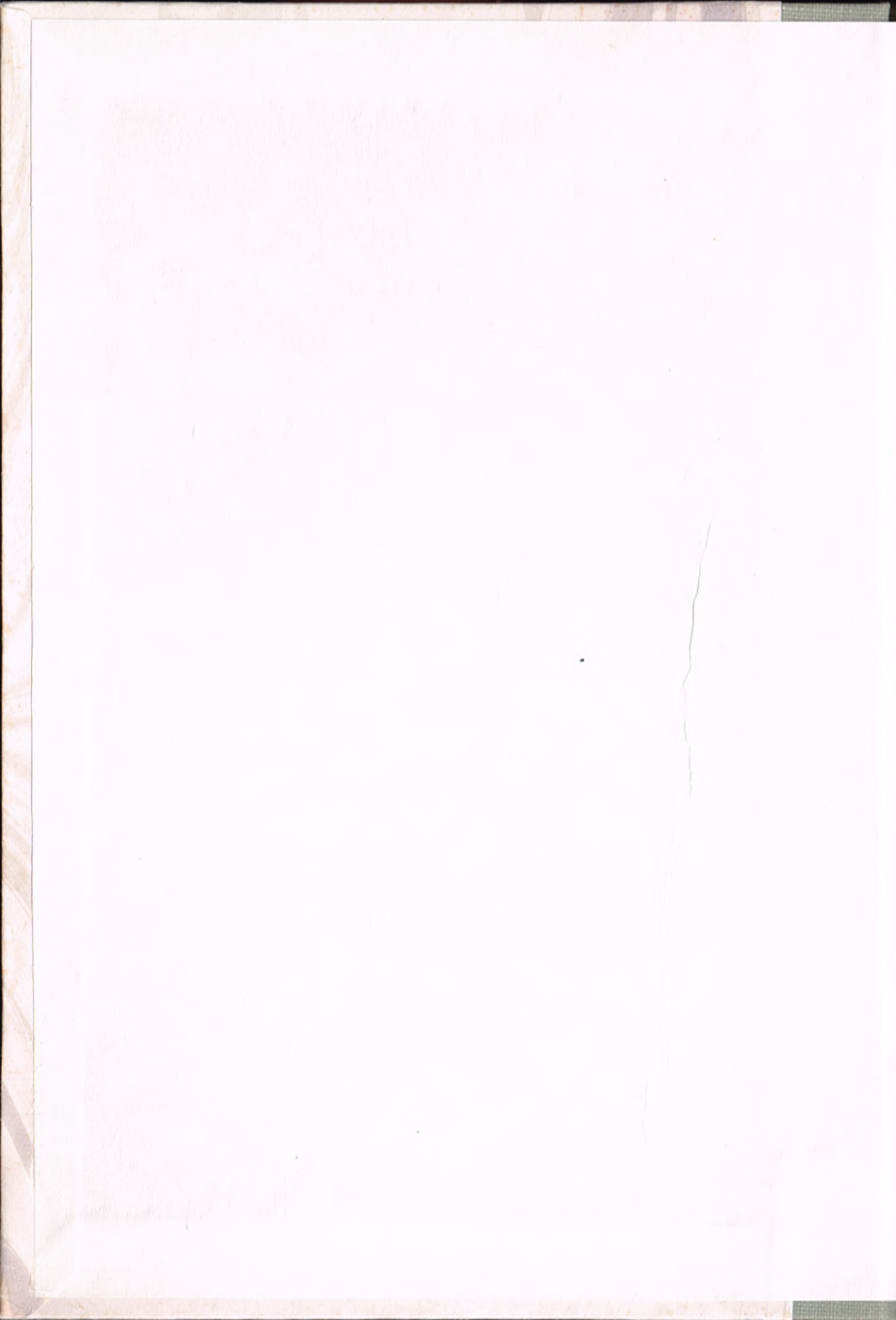

Ihmisyyden puolesta

KIRJOITTANUT
VÄINÖ LEHTONEN

Tampereella 1963. P. E:n Kannatusliitto

IHMISYYDEN PUOLESTA

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1963 painoksesta.

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa syyskuussa 2015

Jaakko Kesävuori

Ihmisyysden puolesta

KIRJOITTANUT
VÄINÖ LEHTONEN

Tampereella 1963. P. E:n Kannatusliitto

SISÄLTÖ:

I	Mestareitten sanoma	5
II	Tulkoon sinun valtakuntasi	14
III	Näkymättömän kuva	23
IV	Elämäkatsomuksemme rakentuminen	35
V	Valon aarteisto	53

I

MESTAREITTEN SANOMA

Mestariiksi nimitetään ihmistä, jolla on erikoinen pätevyys ammattitaidossa. Mutta Mestari-nimitystä on käytetty myös henkisistä Opettajista. Niinpä Jeesus Kristusta kutsutaan mestariiksi. Teosofinen sanoma on niin ikään omaksunut Mestari-nimityksen opettaen, että on ihmisiä, jotka ovat ratkaisseet ihmisyyden ongelman ja saavuttaneet oikean elämän ammattitaidon. Tällaisia ihmisiä ovat olleet uskontojen ja useitten henkisten liikkeitten alkuunpanijat. Mestareita on silloin tällöin esiintynyt maan päällä. Kun henkinen pimeys on peittänyt totuuden valon, kun kansat ovat kääntäneet uskontonsa nurin, tehden siitä maallisen vallan ja itsekkyytensä puolustajan, niin silloin ihmiskuntaan lähetetään apua. Teosofinen sanoma kertoi alusta asti, että nuo täydelliset ihmiset muodostavat ns. Valkoisen Veljeskunnan, jonka jäsenistä osa on näkymättömissä maailmoissa ja osa tässä näkyväisessä maailmassa. Se veljeskunta yrittää noiden lähettämiensä profeettojen ja Mestareitten avulla johtaa ihmiskunnan askeleita ihmisyyttä kohti. — Elämme

taas ajassa, jolloin Mestareitten sanomaa erikoisesti tarvitaan ja jolloin se myöskin kuuluu tavalla, jonka kaltaisena se ei ole ennen kuulunut. — Palautamme mieliimme erään Vanhan Testamentin tarinan. Siellä kerrotaan israelilaisista. Tuon kansan esi-isät olivat joutuneet Egyptiin ja siellä oli kasvanut kansa, israelin kansa, joka eli orjuudessa. Aikanaan esiintyi viisas mies Mooses, joka johdatti tuon kansan ulos Egyptistä, ensin Punaisen meren yli ja senjälkeen Siinain erämaahan. Siinailla Herra antoi Moosekselle lait, mm. Mooseksen kymmenen käskyä, joita kansan piti noudattaa. — Siinain tarinassa on kaksi mielenkiintoista kohtaa.

Kun Mooses, kansansa varsinainen henkinen johtaja oli noussut Siinaille puhuttelemaan Herraansa, niin kansa alkoi napista, se tuli tyytymättömäksi elämänsä. — Mooses antoi ennen Siinaille nousemistaan veljelleen Aaronille johtajavaltuudet, joten Aaron edusti ylimmäispapillista virkaa, mutta ei ollut kuten Mooses, Herran lähettämä johtaja. — Aaron keksi merkillisen keinon kansan tyynnyttämiseksi. Hän kokosi kansalta kullan ja valoi siitä vasikan. Sen ympärillä kansa iloitsi, tanssi ja tuli tyytyväiseksi. Tällainen menettely oli vastoin Mooseksen tahtoa ja tullessaan alas Siinailta hän särki vasikan.

Toinen tarina on yhtä mielenkiintoinen. Kansa alkoi jälleen napista elämänsä kovuutta. Tällöin oli Mooses kansansa keskuudessa. Kansaa tyynnyttääkseen Mooses teki vaskesta käärmeen ja kohotti sen puuhun. Vaskikäärmeellä oli sellainen voima, että kun käärmeen puremaa sairastava katsoi vaskikäärmeeseen

niin hän parani. — Olkootpa nämä kertomukset tarua tai totta niin niillä on kuitenkin vertauskuvallinen merkitys. Nykyaikanakin sanotaan tanssittavan kultaisen vasikan ympärillä, kun vietetään loisteliasta elämää. — Käärmesymboli on niin ikään merkityksellinen. Jeesuskin sanoi oppilailleen: olkaa viisaita niinkuin käärmeet, mutta viattomia kuin kyyhkyset. Ammoisista ajoista asti on käärmettä käytetty viisauden symbolina, sen merkitystä selitti H. P. Blavatsky, teosofisen liikkeen alkuunpanija.

Ajatellessamme ihmiskunnan tilaa kokonaisuudessaan täytynee sanoa, että se on ollut korpivaellusta. Ulkoapäin katsottuna se tosin ei aina ole siltä näyttänyt. Historia kertoo korkeistakin sivistyksistä. On ollut loisteliaita aikakausia, jolloin on saatu paljon ja suurta aikaan monella alalla. Mutta elämän peruskysymyksen kannalta katsottuna ihmiskunnan elämä on ollut korpivaellusta: minkätähden ihminen on olemassa? Miksi kaikki nuo suurenmoiset saavutukset, erilaiset sivistyskaudet, kaikki sodat ja kärsimykset? Mihin niillä pyritään? Mikä on ihmisen olemassaolon tarkoitus ja päämäärä? Sammuuko ihmisen elämä kuolemassa vai jatkuuko elämä kuoleman jälkeen? Onko olemassa Jumalaa ja jos on, onko Hän mielivaltainen tyranni? Onko helvetti ja taivas olemassa? Mitä on elämä ja mitä on kuolema? — Kun tämän peruskysymyksen näkökulmasta katsomme ihmiskunnan elämää, niin se on ollut korpivaellusta. Ei ole tiedetty, miksi me elämme. Voisimme noin runollisesti sanoa, että ihmiskunnan maista korpivaellusta on valaissut ainoastaan tähtien himmeä loiste; niiden täh-

tien, joita historiasta tunnemme suurien ja pienien uskontojen ja henkisten liikkeitten alkuunpanijain nimillä. Niiden tähtien valossa on ihmiskunnan kehitystaival kulkenut, sitä on valaissut historiallisten profeettojen sarja.

Joudumme nyt kysymyksen eteen. Koska, kuten alussa mainitsimme, täydellisten ihmisten Valkoinen Veljeskunta on olemassa ja se on yrittänyt pitää huolta ihmiskunnan korpivaelluksesta lähettäen silloin tällöin apua profeettojen muodossa, niin miksi eivät nämä henkiset valot ole saaneet loistaa niinkuin aurinko, miksi niiden on täytynyt loistaa aivankuin himmeät kiertotähdet? Syy käy ilmi mm. Stefanoksen sanoista, hänen ollessaan ylipappien ja lainoppineitten tuomittavana: ”te olette tappaneet kaikki profeettanne”. Ihmiskunta ei ole sietänyt Opettajiaan. Se ei ole sallinut sitä, että sille olisi opetettu tietoa siitä miksi se on olemassa. Heidän opetuksensa on täytynyt painautua pimentoon.

Mutta toisaalta, kun katselemme esim. virallista kristinuskoa niin huomaamme, että Jeesus Kristuksesta pidetään suurta ääntä. Kristikunta on rakentanut tuhansittain kirkkoja, joissa pidetään suurta melua siitä, että Jeesus Kristus kuoli Golgatalla meidän syntiemme sovituksesi. Ei Kristuksen tarvitse olla pimenossa. Ei näytä pitävän paikkaansa se, etteikö ainakin kristityt ole Mestariaan kunnioittaneet.

Kysymme, opettiko Kristus samaa kuin nykyajan kristilliset kirkot? — Jeesus Kristuksen omia sanoja on säilynyt jonkun verran. Matteuksen evankeliumissa on Vuorisaarna, jossa kristinuskon alkuperustajan

opetuksia on säilynyt. Vuorisaarna sisältää Isä meidän-rukouksen, autuudenjulistukset ja ainakin meidän tuntemamme viisi käskyä. Ne kuuluvat siihen sanomaan mitä kristinuskon alkuperustaja esitti. Mutta juuri tämä Jeesus Kristuksen sanoman henki on joutunut työnnetyksi pois tästä virallistuneesta kristinuskosta. Sen tilalle on kehitetty oppeja sijaissovituksesta, ikuisesta helvetistä, ja moosekselaisuus on liitetty kristinuskoon. Kun kristillinen kirkko syntyi, niin kristinuskoko meni jotenkin kahtia. Jeesus Kristuksen henkinen viisaus, — käyttäkäämme siitä nyt nimitystä viisauden käärme, koska Jeesus itsekin sellaista nimitystä käyttää, — tuli kirkon kasvaessa työnnetyksi syrjään ja kirkosta muodostui se kultainen vasikka, jonka ympärillä iloitaan. Tämä on hieman karkeasti sanottu, mutta kirkkojen historia kertoo näin todella käyneen. Joku on huudahtanutkin: ”kuinka paljon meitä hyödyttääkään tuo tarina Kristuksesta”. Kirkosta tuli maallinen valtaherraus. Niin ikään siitä tuli rahan-keräyslaitos. Se myi syntejä anteeksi rahasta, myi rikoksia anteeksi jopa etukäteen. Kun joku halusi tehdä rikoksen niin hän osti sen anteeksi rahalla. Tällaiseksi kultaiseksi vasikaksi meni kristinuskoko ulkoisesti, mutta minne joutui viisauden käärme, Jeesus Kristuksen alkuperäinen oppi ja opetus. Kristikunta on ottanut Kristuksen vastaan syntien sovittajana, ihmisten syntikuorman kantajana, mutta se ei ole ottanut häntä vastaan Opettajana, jonka käskyjä noudatetaan jokapäiväisessä elämässä.

Viisauden käärmekään ei tyystin hukkunut, sillä kristilliselläkin ajalla tiedetään olleen eräitä salaisia

järjestöjä. Oli mm. rosenkreutziläiset, manikealaiset, temppeleiherrat, alkemistit... Nämä yrittivät säilyttää alkuperäistä kristillistä henkeä, sitä, joka esiintyi alkuseurakunnassakin. Mutta sen oli pakko piiloutua aivankuin maan alle sillä kirkko vainosi sitä. Nuo järjestöt eivät voineet toimia täysin julkisesti. Kuitenkin niiden toiminta oli sen luonteista, että jos joku joutui henkiseen hätään tuon pohjimmaisen elämänkysymyksensä edessä, niin joku noiden salaisten järjestöjen jäsenistöstä johdatti hänet viisauden käärmeen pariin eli henkiseen järjestöön. Siellä hän sai lohdutuksen ja tiedon asioista. — Tällä tavoin kävi kristinuskon. Ja kun tarkastelemme muita uskontoja, niin huomaamme niissä kaikissa käyneen samalla tavoin. Vaikkei buddhanuskonnon puolesta ole koskaan vuodatettu verta, niin kuitenkin sekin on kangistunut kirkkokunniksi. Lisäksi puhutaan esoteerisesta eli salaisesta buddhanuskosta, jolla tarkoitetaan, että on olemassa syvempääkin tietoa Buddhan opetuksista kuin mitä julkiset buddhalaiset kirkot antavat. Niinikään tiedetään juutalaisuuden käyneen samalla tavoin. Sen esoteerinen opetus näkyy mm. Kabbalassa. Aikansa tuo tietous kulki suusta korvaan, mutta myöhemmin julkaistiin kirjana.

Koska tällä tavoin on käynyt tunnettujen uskontojen on selvää, että niin on käynyt aina. Mysterialaitokset, joita oli siellä täällä ympäri maailmaa, edustivat sitä salaista viisautta, mikä oli vanhemmissa uskonnoissa. Vaikka uskonnot olivat jo ammuin hävinneet, niin niiden salaiset puolet esiintyivät mysteriolaitoksissa.

Ihmiskunnan elämä on siis ollut kuin Israelin kansan korpivaellusta Siinain erämaassa. Profeettojen opetukset on kirkolliseksi virkalaitokseksi kangistunut "Aaron" valanut kultaiseksi vasikaksi, jota tietämätön kansa palvoo jumalana. Mutta harvojen Jumalanetsijöiden onneksi ovat nuo profeetat saaneet Mooseksen tavalla pystytetyksi myös Viisauden Käärmeen, jossa on maailman pelastus.

Kysymme: Tuleeko henkisten Opettajien opetus vastaisuudessakin menemään kahtia? Tuleeko profeettojen sanoma aina olemaan siinä asemassa, että sen täytyy painautua kuin maan alle, pois julkisuuden näköpiiristä?

— — —

Mestareitten sanoma on aina tähdännyt siihen, että meissä heräisi kaiho etsiä vastausta tuohon elämän perimmäiseen kysymykseen, kaiho kysyä, mitä tämä elämä on. Mutta tuo sanoma oli varhemmin keskittynyt siihen, että yksityinen ihminen heräisi kaihoamaan totuutta. Kaipuusta on käytetty erilaisia nimityksiä kuten pelastuksen kaipuu, kaipuu vapautua jälleensyntymisen pyörästä, päästä nirvanaan jne. Jumalan etsintä on usein tapahtunut yksin mietiskellen, kuten on tapana itämailla. Etsijä vetäytyy pois muusta ihmiskunnasta, menee metsään ja miettii elämänsä arvoitusta. Kristinuskon alkuaikoina näemme toisenlaisen ilmiön. Jeesus Kristuksen sanoma tähtäsi siihen, että joukoissa pitäisi herätä kaiho Jumalan ja totuuden etsintään. Tämä näky alkuseurakuntien elämässä. Oppilaat kokoontuivat yhteiselle aterialle tarjoituksella virittäytyä yhteishenkeen. Näin he tajusi-

vat iäisyyden kaipuuta toisella tavalla kuin vanhemmissa uskonnoissa. He tunsivat sen yhteishenkenä, veljeyshenkenä. Sille annettiin uusi nimikin: autuus. Yrityksessä ei aina onnistuttu, se käy selville Paavalin kirjeistä. Hän opettaa, että kun tulette yhteisaterioille niin te tietenkin tuotte ruokaa tullessa ja sitä jaetaan kaikille. Ei pidä niin menetellä, että ahmitte ruokianne ja toiset ovat nälissään ja toiset juovuksissa. Yhteisaterioilla yritettiin päästä sellaiseen henkiseen viritykseen, että tunnettaisiin yhteishenkeä autuutena. Tämä oli uusi virtaus uskonnollisessa elämässä. Siinä pyrki julkisuuteen jotakin, joka ennen oli maailmalta salattu. Vuosituhansien aikana oli totuttu siihen, ettei syvempi henkinen viisaus voinut vaikuttaa julkisesti. Sitä oli tarjolla vain salaisissa mysteριοissa tai aarniometsien kätköissä. Vain harvat yksilöt saattoivat etsiä totuutta. Mutta kristinuskon alkuaikoina sitä etsittiin yhdessä, yhteisvoimin, joskin Paavalinkin seurakunnissa etsinnän myöhemmät vaiheet olivat ulkopuolisilta suljettuja. Alku julkiseen Jumalanetsintään kuitenkin tuli ja se oli kuin ennustus uuden ajan lähestymisestä. Se ennusti aikaa, jolloin henkisen totuuden tiedon ei enää tarvitse piiloutua viisauden käärmeeksi erämaassa, vaan jolloin se voi vaikuttaa vapaasti julkisessa uskonnossa, jossa "kultainen vasikka" eli mammonan mahti on alistettu palvelijan asemaan. Kristikunta ei ole tähän vielä kyennyt. Se teki kirkostaan loisteliaita taivasten valtakunnan irvikuvia, mutta epäonnistuminen ei muuta sitä, että mammonan pitää alistua hengen palvelukseen. Kristikunnan epäonnistuminen johtui suureksi osaksi siitä, ettei osattu eroit-

taa toisistaan juutalaisten vanhaa ja Jeesuksen tuomaa uutta opetusta, vaan sekoitettiin nämä yhteen. Tilannetta pahensi vielä se, että asetettiin Aaron Mooseksen tilalle. Jos kristikunta olisi ottanut Mooseksen todelliseksi opettajakseen ja noudattanut peräänantamattomasti Mooseksen korkeinta moraalia *ä l ä t a p a*, niin se olisi vähitellen johtanut Kristuksenkin moraalien ymmärtämiseen, sillä kristinuskoon tullaan sisälle tappamattomuuden ja sotimattomuuden kautta. Sillä Mooseksen käsky *ä l ä t a p a* on hänen ihmeitä tekevä vaskikäärmeensä.

II

TULKoon SINUN VALTAKUNTASI

Kysyessämme, tuleeko henkiset liikkeet aina menemään kahtia, tuleeko Valkoisten Mestareitten sanoma, jolla he yrittävät saada ihmiskuntaa hereille, aina painautumaan pimentoon, niin huomaamme monen henkisen Opettajan opetuksissa sellaisen viitteen, että tulevaisuudessa aika muuttuu. Niinpä joku Vanhan Testamentin profeetta uumoilee ajasta, jolloin leijona ja lammas kulkevat samalla laitumella, jolloin sota-aseet taotaan auroiksi ja maan päälle tulee rauha. Sama henki tulee esille Isämeidän-rukouksessa. Jeesus Kristus opettaa rukoilemaan: tulkoon sinun valtakuntasi, Isä, tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä niin kuin se tapahtuu taivaissakin. — Olemme aina ymmärtäneet taivaalla jotakin äärimmäisen kaunista ja ihanteellista, sopusointuista elämää, jossa ei ole ristiriitaa, toraa eikä sotaa. Rinnastaessamme sellaista olotilaa nykyisten kansojen elämään, joiden kesken valitsee ainainen sotatila, näemme äärimmäiset vastakkaisuudet. Taivasten valtakunnan toteutuminen maan päällä merkitsee siis täyskäännöstä ihmiskunnan elämässä.

Mutta ihmiset eivät osaa elää ihanteitaan, ennenkuin heidän elämänsä katsomuksensa muuttuu, ennenkuin totuus tekee heidät vapaiksi. Täyskäännös edellyttää näin ollen myös sellaista totuuden sanoman julistusta, joka vapauttaa valheellisesta elämännäkemyksestä. Se merkitsee vastausta noihin elämän perimmäisiin kysymyksiin, mikä on elämän tarkoitus, miksi yleensä olemme olemassa, onko tällä elämällä joku päämäärä ja tehtävä. Jos siis annetaan vastaus näihin kysymyksiin, niin se merkitsee täydellistä valankumousta aatteellisilla alueilla. Nyt meille tarjotaan joko materialistinen tai virallis-kristillinen elämänsäitys, sekä erilaisia filosofisia selityksiä. Niissä saattaa olla totuuden hiven, mutta tuohon perimmäiseen kysymykseen ne eivät osaa vastata. Jos tähän maailmankatsomukselliseen kaaokseen heitetään sellainen valo, joka todella ratkaisee kaikki elämän pulmat, niin se merkitsee kuten sanoimme täyskäännöstä aatteellisella tasolla. Ja jos taivasten valtakunnan elämä on kutsuttu toteutumaan maan päällä, niin se merkitsee täyskäännöstä aineellisessa elämässä. Kun näin ratkaisevasta muutoksesta on kysymys niin ymmärrämme, että sen ajan tuloa on kauan valmistettu. Ei se tule kellon lyönnillä, ei se tapahdu hetkessä, vaan kysymyksessä on ajanjakso. Samalla sen täytyy olla suuri murroskausi, joka ei mene ilman tuskaa. Vanha maailma aivan kuin kaatuu samalla kun uutta syntyy. Sitä aikakautta kuvailee Kristus puhuessaan maailman lopusta, vanhan maailman lopusta ja uuden aikakauden synnytystuskista. Nimitys maailman loppu on tavallaan oikea, sillä kun muutos merkitsee täyskään-

nöstä sekä aatteellisella että käytännöllisellä tasolla, niin se on vanhan maailman loppu. Kristosofisessa sanomassa kerrotaankin, että sitä ajankohtaa on jo vuosituhansia valmistettu sekä ulkonaisesti että sisäisesti. Ulkonaisesti sitä on valmistettu mm. nykyaikaisen tieteen ja tekniikan myötävaikutuksella, jonka teki mahdolliseksi ihmisten älynkykyjen erikoinen herkistyminen. Herkistymisen aiheutti sisäinen syy. Itämailla esiintyi mies, joka tunnetaan Gautama Buddhan nimellä, jota on sanottu siihen astiärkevämäksi ihmiseksi. Hänessä tapahtui kosmista laatua oleva järjen herämys, joka ei kohdistunut ainoastaan häneen itseensä, vaan samalla koko ihmiskunnassa heräsi jotakin järjen tasolla. Kaikille ihmisille tuli mahdolliseksi selvempi ajattelu ja järkeily. Näin heräsi voimakkaampi totuuden kaipuu, näin valmistettiin maaperää tulevaisuudelle. Vaikka älykkyyden voimistuminen on tuonutkin helvetin maan päälle, niin se toiselta puolen on hävittänyt raja-aitoja kansojen väliltä, rakentanut liikenne- ja tiedotusvälineitä. Se on saattanut kaikki maapallon kansat toistensa yhteyteen, joten uusi elämänymmärrys voi nyt levitä kaikkien ihmisten tietoisuuteen. — Sisäisesti sitä aikaa on valmistettu muun muassa siten, että eräät vanhemmat sivistyskaudet ovat pyrkineet jälleensyntymään uudelleen, uusissa muodoissa. Ainakin tämän kristillisen ajan on esiintynyt vanhojen kansojen jälleensyntymiä näissä eurooppalaisissa kansoissa. Pekka Ervast sanoi muinais-egyptiläisen sivistyksen pyrkivän jälleensyntymään Suomessa.

Eräs kaikkein keskeisimpiä yrityksiä valmistaa

maaperää uudelle ajalle tapahtui täällä pienessä Suomessa. Valmistava työ aloitettiin jo ennenkuin tämä Suomen kansa oli Suomen niemelle tullutkaan. Oli luotava perusta jossakin kansassa sille uudelle elämänymmärrykselle, joka ratkaisee ihmiselämän kaikki pulmat. Saamme P. E:ltä tietää, että jo silloin kun Suomen kansan alkuheimot muodostivat permalaiset, pantiin alkuun sen kehdon luominen, jossa uusi uskonto saisi tyyssijansa. Silloin jo eräs kantasuomalainen ymmärsi, että hänen tulee valmistaa kansaansa sisäistä tietä uuteen elämännäkemykseen.

Ajattelemme Suomen kansan elämää ajalla, jolloin tämä virallistunut kristillisyys ei vielä ollut saapunut Suomeen; ajattelemme ns. pakanallista kansaa jossakin Suomen saloilla. He taistelivat olemassaolonsa puolesta karua luontoa vastaan aikana, jolloin kansan keskellä eli tietäjiä, laulajia, jotka jotakin tiesivät elämän ja kuoleman peruskysymyksistä. Kylän asukkaat kokoontuivat iltasella jonnekin suurempaan pirttipahaseen takkavalkean ääreen. Silloin esiintyi laulaja kanteletta soittaen. Hän lauloi syntyjä syviä kuten Kalevalassakin kerrotaan. Hän lauloi Suomen kansan menneisyydestä ja osasi luoda katseensa tulevaisuuteenkin, siihen, että Väinämöinen palaa kerran vielä tämän kansan keskelle, että kansa joskus saa tietäjänsä takaisin. Saatamme ymmärtää, että kuuntelijoissa heräsi tällaisessa tilaisuudessa yhteenkuuluvaisuuden ja veljeyden tunne, pyhä veljeyden henki, a u t u u s. Se heräsi täysin luonnonkantaisten ihmisten sielussa. Se oli Jeesuksen autuudenjulistusten henkeä. Miten tämä oli mahdollista aikana, jolloin suomalaiset

eivät vielä tiedneet mitään Jeesus Kristuksen sanomasta? Se oli mahdollista senvuoksi kuten jo sanoimme, että eräs ihmissielu Suomen kansan muinaiskautena ryhtyi valmistamaan kehtoa sille uudelle, joka oli tulossa. Hän otti suuren tehtävän. Hän kävi läpi vanhoja mysterioita, noita ns. viisauden käärmeitä, irroittautuen tämän varsinaisen ihmiskunnan kehitystiestä ja siirtyi Deevojen luokkaan. Hänestä tuli Suomen kansan kansallishaltia, näkymätön johtaja. Mysteriokouluaikaanaan hän tutustui kristinuskoon ja omaksui siitä nimenomaan autuudenjulistusten hengen: autuaita ovat köyhät hengessään, autuaita rauhanrakentajat, autuaita ovat lempeät, autuaita ovat ne, jotka isoovat ja janoovat oikeamielisyyttä jne. Näin ollen hänellä oli mahdollisuus näkymättömän maailman kautta inspiroida edellä kuvailemiamme ihmisiä, inspiroida heihin Jeesus Kristuksen autuudenjulistusten henkeä. Tätä tietä suomalaiset tajusivat yhdessäolon hetkinään sitä veljeyden ja rakkauden autuutta, joka sisältyy uuden aikakauden tunnuksiin. Tunne on syvempää kuin pään tieto, se kasvattaa ihmisyyttä. Suomen kansaa kasvatettiin näin sisäistä tietä kaipaamaan elämäänsä valoa ja sisältöä, kaipaamaan tietoa ja selvää käsitystä Jumalasta, tullakseen kehdoksi tulevalle aikakaudelle.

Viimein koitti aika, jolloin ihmiskunnalle julistetaisiin syvin viisaus elämästä. Ensin tuli valmistavia työntekijöitä. Sellainen oli Helena Petrovna Blavatsky, venäläinen nainen. Hänet lähetti kaksi itämaista Messtaria, Moorja ja Kuthuumi. Hän oli tienraivaaja, joka kaatoi suuria puita aarniometsästä, ennakoluulojen,

kirkollisten ja materialististen uskomusten viidakosta. Samalla hän teki julkisesti tunnetuksi eräitä luonnonlakeja, joista länsimailla ei tiedetty mitään. Hän kertoi jälleensyntymisestä. Elämä on jälleensyntymisen lain alainen. Samoin kuin päivä syntyy uudelleen ja uudelleen joka aamu ja vuosi syntyy uudelleen joka kevät, samoin me ihmisetkin olemme jälleensyntymisen lain alaisia. Elämä ei sammu kuolemassa vaan jatkuu kuoleman jälkeen. Aikanaan seuraa uusi jälleensyntyminen. Elämä ei ole sattuman tulosta, elämä on suuri koulu. Se on jumalallinen koulu, jossa meitä kasvatetaan oikeiksi ihmisiksi. Ihmisen päämäärä on mestarius, ja se on toteutuneena niissä ihmisissä, jotka muodostavat Valkoisen Veljeskunnan. Koulunkäyntiä johtaa karma, syyn ja seurauksen laki. Samoin kuin tässä ulkoisessa elämässä jokainen syy tuottaa kaltaisansa seurauksen, samoin se laki toimii myöskin ihmiseen nähden. Jokainen tekomme, ajatuksemme, tuntemme tuottaa aina seurauksen. Seuraukset eivät aina tule näkyviin tämän elämän aikana, mutta jälleensyntyminen kypsyttää kylvöt. Tässä ruumistuksessa kylvämme syitä, seuraavassa saamme niittää seuraukset. Näin on jokainen oman onnensa seppä. — Tällä tavoin H. P. B. kuvaili tätä elämän koulua. — Kun ajattelemme elämää jälleensyntymisen ja karman valossa, niin se on järkevää ja oikeudenmukaista. Käsitykset itsevaltiaasta Jumalasta, joka antaa toisen syntyä äärimmäiseen kurjuuteen ja toisen keisarin palatsiin, kaikkeen loistoon ja ihanuuteen, joutavat romutettavaksi. Jumala on, mutta se ei ole kaikkivaltias tyranni. Jumala on se rakkaus, josta olemme läh-

töisin. Jumala on myöskin meissä ihmisissä ja elämän tarkoitus on, että löytäisimme Jumalan, joka on meissä. Jumaluus on maailmankaikkeudessa ääretön ja määrittelemätön, eikä kukaan voi olla Jumalan ulkopuolella. Mutta Jumala ei ole ihmisissä vielä ilmennyt, koska emme vielä ole täysin valmiita ihmisiä. — Näitä valmistavia työntekijöitä oli muitakin. Venäjällä esiintyi Leo Tolstoi, joka kaivoi Uudesta Testamentista kristillisyyden moraalin. Hän selitti, että kristikunnalle kuuluu Jeesuksen, eikä Mooseksen käskyt. Mooseksen käskyt ovat kyllä tarpeellisia, mutta Jeesuksen käskyt ovat syvempiä. Tolstoi valmisti omalla tavallaan maaperää tulevalle ajalle. Rudolf Steiner Saksassa toi esiin syvemmän näkemyksensä Kristuksesta. Siinä oli mukana gnostilaista henkeä. Nämä työntekijät valmistivat maaperää. Varsinainen keskustapahtuma oli kuitenkin siinä, että Suomessa syntyi ja eli henkilö, jonka tunsimme Pekka Ervastian nimellä. Hän syntyi samana vuonna kuin Teosofinen Seura perustettiin v. 1875. Pekka Ervast opetti, että tulee uusi Opettaja. Kun P. E. v. 1908—1909 oli vuoteessa koska hänen jalkansa oli poikki, niin silloin hän näki aivankuin tulevaisuuteen. Hän ymmärsi, että tulee uusi Opettaja ja että hän itsekin saa olla mukana kun se Opettaja tulee. Se uusi Opettaja opettaa sellaista josta hänellä, P. E:llä, oli tietoa lapsesta pitäen. Tällaisella puheella hän toisella kädellään peitti mitä toisella kädellään avasi. Niin ikään hän kertoo omista henkisistä kokemuksistaan, mm. siitä, että hän lokakuun 13 p:nä 1896 koki sellaisen henkisen kokemuksen, jota voi nimittää Jordanin kas-

teeksi ja myöskin uudestisyntymäksi. Siinä Isä tunnusti hänet Pojakseen. Kokemustaan hän kuvailee monelta kannalta ja tällä tavoin hieman paljastaa itseään.

Nämä henkilökohtaiset paljastukset heittävätkin valonsäteen siihen mysteerioon joka Pekka Ervast oli. Niitä on aiheellista miettiä, sillä niiden avulla saatamme tunkeutua hänen opetuksiinsa. Pekka Ervast loi suuren kirjallisuuden, jota meillä on mahdollisuus tutkia. Tällöin voimme tulla vakuutetuksi siitä, että hänen sanomassaan on kaikki pulmat ratkaistu. On tullut esitetyksi sellainen elämänkatsomus ja elämänymmärrys jollaista ei ole koskaan ennen tälle ihmiskunnalle annettu. Se elämänkatsomus on esitetty niin kansantajuisesti, että kuka tahansa voi sitä ymmärtää. Se on esitetty koko ihmiskunnalle. Hän huomauttaa, että on tulossa uusi uskonto, jota ei enää julisteta jotakin kansaa tai rotua varten, joka sitten yrittää levittää sitä muualle, vaan se uusi uskonto, joka nyt tulee on siitä erikoinen, että se on tarkoitettu koko ihmiskuntaa varten. Se on Maailmanuskonto. Sen voima on siinä, että se nostaa kaikki muut uskonnot ylös siitä alenuksesta, mihin tietämättömät ihmiset ovat uskontonsa madalluttaneet. Uusi Opettaja ja uusi uskonto nostaa kaikki vanhatkin uskonnot sille tasolle minne ne kuuluvat, sillä ne ovat kotoisin täydellisten ihmisten Valloisesta Veljeskunnasta. Kaikki uskonnot on tarkoitettu avuksi ihmiskunnalle siitä huolimatta että ihmiset eivät ole niitä ymmärtäneet. — Tämän työn teki Pekka Ervast ja meillä on mahdollisuus tutkia niitä hänen omista kirjoistaan, ei pidä tyytyä sokeaan us-

koon. Voimme todeta, että nyt on tapahtunut se mihin vuosituhansien aikana monen monet profeetat ovat viitanneet: kaikki elämän pulmat on ratkaistu, ihmiskunnan olemassaolon arvoitus on pohjaan saakka punnittu, selvitetty ja julkisesti julistettu. Nyt on tie avattu ja se avaus riittää tälle ihmiskunnalle tämän elämänsä kauden loppuun saakka. Nyt on viitoitettu se tie, jota meidän tulee kulkea kasvaaksemme kohti ihmisyyttä. Taivasten valtakunnan toteutumiseksi maankin päällä on nyt laskettu kosmelliset edellytykset.

III

NÄKYMÄTTÖMÄN KUVA

Kun me kristityt seuraamme kirkoissamme ja rukoushuoneissamme esitettyä ns. jumalanpalvelusmenoa, katselemme siellä olevia symbooleita, erilaisia kynttiläasetelmiä, arkkitehtuurin taidonnäytteitä, kuuntelemme esitettyä liturgiaa jne., niin meistä ehkä tuntuu, että kaikki tuo on kristinuskoa, että Jumala tahtoo tuolla tavalla häntä palveltavan. Meillä kristityillä on oma käsityksemme Jumalasta, toisella hieman toisenlainen kuin toisella kristityllä. Käsityksemme juontaa alkunsa niistä opetuksista, joita meille on esitetty. Jumalalla on — niin uskomme — inhimillisiä ominaisuuksia. Hän saattaa mm. vihastua. Hän on rakentanut maailman sellaiseksi, että vääräys tulee tuomituksi ja oikeus perii voiton. Hän on ankara olemuksessaan. Hän on suunnitellut ikuisen autuuden niille, jotka ovat hänen puolellaan ja ikuisen helvetin kidutuksen niille, jotka eivät ole hänelle mieliksi. Tämä kaikki — niin uskomme — kuuluu kristinuskoon. Jumala on luonut tämän maan ja kaikki luontokunnat kuten luomistaru kertoo. Maa on koko olemassaolon

keskus ja ihminen on tässä luomakunnassa korkein olento. Kivi-, kasvi- ja eläinkunta ovat luodut vain sitä varten, että ne palvelisivat meitä, ne on alistettu ihmisten vapaasti käytettäväksi. Tällä tavoin ehkä ymmärrämme tätä kristillisyyttä ja olemme tyytyväisiä ja autuaita uskossamme.

Virallis-kristillisen elämänskatsomuksen ohella on toisenlainenkin näkemys. Se on saanut alkunsa voimistuneesta tiedonnälästä. On ryhdytty tutkimaan luontoa ja siinä esiintyviä ilmiöitä. Tutkimustyö on ulottanut tuntosarvensa elämän kaikille aloille, se on ryhtynyt tutkimaan mm. tätä kristillisyyttä. Se on kaivanut esiin niitä alkutekijöitä, joista tämä kristinuskko on koostunut. Se on ymmärtänyt, ettei virallistunut kristillisuus erikoisemmin poikkea niistä uskonnoista, joita on ennenkin ollut ja joita vieläkin on. Kristillisuus on jotakin, joka on rinnastettavissa uskonnolliseen elämään yleensä, niille on tunnusomaista muotomenollisuus. Kristillisyydessä kuten kaikissa uskonnoissa lepytetään Jumalaa muotomenoilla. Alkukantainen ihminen kumartuu rakentamansa puu- tai kivi-kuvan eteen ja sillä tavoin palvoo Jumalaansa ja kristitty polvistuu ristiinnaulitun kuvan tai Neitsyt-Marian kuvan eteen. Kumpainenkin kuva on samaa materiaalia. Kristityn sieluntila hänen polvistuessaan, jää sivullisilta salaisuudeksi, mutta salaisuudeksi jää tuon ns. pakanankin sieluntila. — Kun on tutkittu tätä kristillistä muotomenollisuutta ja oppirakennelmaa niin on huomattu, että niissä on perin vähän ”kristillistä” alkuperää. Niinpä tuo kaikkein keskeisin kristittyjen tunnusmerkki risti, ei ole ensinkään kristillistä

alkuperää siitä huolimatta, että kristinuskon alkuunpanija Jeesus Kristus tuli ristiinnaulituksi. Ristiinnaulitseminen oli teloitustapana olemassa jo ennen kuin Jeesus ristiinnaulittiin. Se käy selville evankeliumeissakin, koska kansa osasi huutaa: ristiinnaulitse. Kansa tiesi, että tuollainen tapa oli olemassa. — Tutkijat näkivät, että ristin merkki on ollut käytännössä monen monessa uskonnossa. Kun Amerikka löydettiin, niin sielläkin oli ristinmerkki pyhä symboli. Vaikka kristityt yrittivät selittää, että vanha keho oli jo aikojen aamulla vienyt ristinmerkin Amerikkaan, ihmisiä pettääkseen, niin eivät nuo tutkijat sellaisista selityksistä välittäneet. He pitivät kiinni tosiasioista. — Niin ikään on huomattu monet muut seikat ”pakanoilta” lainatuksi. Keskeisin juhla joulukuun, jota vietetään Jeesuksen syntymäjuhlanäpä, oli alkuaan pakanallinen auringon syntymäjuhla. Raamatusta käy selville, että pääsiäinen, jota vietetään Jeesuksen ylösnousemuksen juhlanäpä, on juutalaisten juhlatilaisuuksia. Jeesuskin söi oppilaineen pääsiäislammasta, näin kerrotaan. Edelleen Vanhassa Testamentissa kuvailtu luomisprosessi, jolla kuvataan olemassaolon alkua, maailman luomista jne., on peräisin juutalaisuudesta, johon se on lainattu vanhemmista sivistyksistä. Sen toi Aabraham Kaldean Uurista. Kun lisäksi saamme tietää, että Johannes kastoi oppilaitaan jo ennen Jeesuksen esiintymistä, joten ei myöskään kaste kuulu kristinuskoon, ja että kristityt dogmit luotiin gnostikkojen nujertamiseksi ja sijaissovitusoppi keksittiin vasta toisella vuosituhannella, niin kristinopin perustekijät ovat peräti arveluttavia. Kun emäkirkko vielä

esitti sanottavansa kielellä, jota kansa ei ymmärtänyt, niin varsinaiseksi uskonnoksi jäi muutomenot, joiden aiheuttaman tunneliikunnon alaisena kristitty eli syntymästä hautaan. Kansan kannalta kristinusko merkitsi rituaalien tarkkailua. — Tulemme kysyneeksi, että koska uskonto perustuu näin hataralle pohjalle, niin eikö olisi parempi paljastaa totuus niinkuin nämä tutkijat esittävät ja sanoa suoraan, että uskonnot ovat ihmisten keksintöjä, tietämättömien ihmisten luomuksia, joilla ei ole todellisuuspohjaa.

Ihmisten tiedonhalu ei ole rajoittanut tutkimusalueitaan ainoastaan uskontoihin, vaan se on suuntautunut mm. maailman avaruuteen. On huomattu, ettei pidä paikkaansa se, että maapallo on kaiken elämän keskus. Planeettamme kuuluu osana suurempaan kokonaisuuteen, jota nimitetään aurinkokunnaksi, joka vuorostaan kiitää huimaa vauhtia jonkun keskuksen ympäri, jota on nimetty Siriukseksi. Kun iltapimeällä katselemme tähtitaivasta, niin huomaamme siellä vaalean juovan, linnunradan, johon meidänkin aurinkokuntamme kuuluu yhtenä pienen pienenä osasena. Se on koottu miljoonista aurinkokunnista. Ja lisäksi on huomattu, että näitä samantapaisia linnunratajärjestelmiä on avaruudessa aivan loppumattomiin. Mitä parempia kaukoputkia on keksitty, sitä enemmän niitä on havaittu. Koko maailmankaikkeus on niin suurenmoinen, että tämä meidän pieni maapallomme ja ihmisen siinä kutistuu aivan olemattomaksi pölyhiukaseksi. Jos tämän yhteyteen liitämme Jumalan ja sanomme, että tämä on Jumalan ilmennys, että Jumala on tämän kaiken luonut, niin silloin meidän

täytyy saada Jumalastakin aivan toisenlainen käsitys. Se rajoitettu, ahdas, persoonallinen jumalkäsitys, mikä meillä kristityillä on, haihtuu kuin tuhka tuuleen. Jumaltajunta, jos se on kaiken aikaansaanut, täytyy käsittää koko maailmankaikkeuden, olla yhtä rajaton kuin maailmankaikkeuskin. Meidän omahyväisyytemme kutistuu kun tältä kannalta katselemme luomisen ihmettä. Tulemme yhä uudelleen kysyneeksi, mitä tämä elämä on, missä on totuus? Tietääkö siitä kukaan?

Teosofia ryhtyi selittämään uskontoja toiselta näkökulmalta. Niin pitkälle kuin ihmiskunnan historiaa tunnetaankin, on aina ollut uskontoja. Kaikissa uskonnoissa on puhuttu Jumalasta. Vaikka uskonnot poikkeuksetta ovat muodostuneet seremoniallisiksi toimituksiksi, niin uskontojen alkuperustajat ovat kuitenkin antaneet moraalisia ohjeita. Uskonnon varsinaisen olemus onkin juuri noissa moraali-ohjeissa. Muutamat alkuperustajat ovat kyllä antaneet joitakin viitteitä muodollisuuksiinkin. Sanoohan Jeesuskin, kun hän katselee fariseuksia, jotka ovat ajaneet päänsä paljaiksi ja seisoskelevat katujen kulmissa ja ovat synkän näköisiä, että te olette ulkokultaisia. Sitä varten te seisotte katujen kulmissa, että ihmiset näkisivät, kuinka pyhiä ja hurskaita te olette. Älkää te menetelkö sillä tavalla, sanoi Jeesus oppilailleen. Kun rukoulette, niin menkää kammioonne, sulkekaa ovenne ja siellä lähestykää Isääne, joka on salassa. Onhan tällainenkin neuvo eräänlainen tapa, seremonia. Niin ikään hän sanoi oppilailleen: kun syötte yhdessä, niin tehkää se minun muistokseni. Tämäntapaisia neuvoja

he ovat antaneet. Mutta ihmisten toimesta on näihin harvoin tapoihin liitetty monimutkaisia seremoniallisia toimituksia, joilla ei ole uskonnon kanssa mitään tekemistä. Voisimme sanoa kuten materialistitkin, että uskonto on humbugia. — Mutta kun katselemme ihmistä henkisenä ja sielullisena olentona, niin huomaamme, että meissä kaikissa elää kaipuu ja kaiho johonkin korkeampaan, kaipuu päästä yhteyteen jonkun näkymättömän todellisuuden kanssa. Tästä syystä ovat ihmiset itse muokanneet uskontojansa, jotta niiden avulla voisivat edes hetkeksi kohoutua sielussaan korkeammalle tätä arkipäiväistä elämää. Profeettojen opetukset ovat olleet heidän mielestään liian vaativia. Mutta jumalkaipuuta ei ole silti voitu tukahduttaa, koska Jumala on jokaisessa ihmisessä. Seremonioissa ei tarvitse olla mitään väärää ja alentavaa, ellei niitä ole epäinhimillisiksi muokattu. Jos muotomeno on sopusoinnussa uskonnon moraalin kanssa, niin se voi olla kohottava. Mutta se voi olla myös ristiriidassa. Kun kristitty kumartuu ristiinnaulitun kuvan eteen, niin täytyy sanoa, että kristitty palvelee murhanhenkeä. Hän ei sitä tietenkään tunnusta, sillä hänhän sanoo, ettei hän kumarra niille väkivallan tekijöille, jotka Jeesuksen tapoivat, vaan hän kumartaa Jeesus Kristukselle, joka kärsi, kun hänet tapettiin. Mutta kun Golgatan tapah- tumasta on tehty kristillinen dogmi ja selitetään, että ihmisten pelastus iankaikkisesta helvetistä on uskossa tuohon Golgatan murhenäytelmään, niin silloin rituaali ja uskonnon moraalit ovat vastakkain. Sanoihan Jeesus: Pistä miekkasi tuppeen, joka miekkaan tarttuu, hän siihen hukkuu. Entä jos Jeesusta ei olisikaan

tapettu? Kuinka meidän poloisten olisi silloin käynyt? Missä olisi meidän pelastuksemme iankaikkisesta kadotuksesta? — Palvoessaan ristiinnaulittua kristitty palvoo niitä murhamiehiä, jotka Jeesuksen tappoivat. Olisihan ollut sellainenkin mahdollisuus, ettei Jeesusta olisi tapettu. Juudan kansa, jota oli niin monen profeetan kautta opetettu, olisi voinut ajatella niinkin, että tässä nyt esiintyy meidän keskellämme jumalallinen Opettaja, eipäs tapeta häntä. Silloin ihmiskunnan pelastus, tämän virallistuneen kristinuskon mukaan, olisi jäänyt tapahtumatta. — Rituaali tulee pahaksi, alentavaksi ollessaan ristiriidassa uskonnon moraalin kanssa. Se vetää ihmissielua alas raakuuteen.

Jumalanpalvelusmenoja nimittää Hebrealaiskirje, jota pidetään Paavalin kirjoittamana, tulevan hyvän varjoiksi. Ne ovat taivaallisten kuvia, näkymättömän kuvia. Paavali selittää juutalaisten jumalanpalvelusmenoja. Temppelissä oli pyhä ja kaikkein pyhin ja kaikkein pyhimpään ei saanut mennä kukaan muu kuin ylimmäinen pappi kerran vuodessa ja hänellä oli aina verta mukanaan. Paavali selittää, että tämä on kaikki vertauskuvaa. Jos verta pirskotetaan ihmisten päälle tai sillä kuvitellaan jotakin pyhitettävän, niin ei sellainen tehoa. Ei eläinten veri voi puhdistaa ihmisten sieluja synnistä ja paheista. Sellainen toimitus on vain näkymättömän hyvän varjo, taivaallisen kuva, jonkun näkymättömän todellisuuden kuva. Paavali tahtoo sanoa, että näkymätön todellisuus on koko olemassaolon takana ja tuollainen uskonnollinen muotomenollisuus on kuin varjo, kuva, heijastus siitä näky-

mättömästä todellisuudesta, eikä suinkaan itse todellisuus. Kun ihmiset pitävät todellisuutena kaikkea uskonnollista temppuilua, niin he pettävät itseään. He saavat siitä jotakin tyydytystä tunteilleen, mutta Jumalaa ei niiden avulla löydetä. Sellainen uskonnonharjoitus on leikkiä, peilielämää. Ihmisillä näyttää olevan taipumus muokata uskonnot sellaisiksi, että ne tukevat heidän heikkouksiaan, paheitaan. Kun esim. kristityt sotajoukot rukoilevat Jumalaa avukseen toisia tuhotessaan, niin silloin uskonto palvelee murhaa.

Se todellisuus, josta uskontojen muotopuoli on kuin varjo, kuva, heijastus, on kosmillinen Kristus. Kristus on, kuten Pekka Ervast sitä kuvaa, Isän Jumalan tajunnassa oleva kuva inhimillisestä täydellisyydestä. Se kuva on ihmisyyden jumalallinen aate, täydellinen ihminen. Kristus on pyrkinyt lähestymään ihmiskuntaa aikojen aamusta lähtien. Pekka Ervast kuvaa tätä lähestymistä useammalta puolelta, koska meille täytyy asioita kuvata. Meidän tajuntamme on rajoittunut, emme saata ymmärtää rajattomuutta ilman kuvia. Kuvien avulla P. E. selittää, miten henkinen todellisuus on lähestynyt ihmiskuntaa, miten jumalallinen aate ihmisyydestä on tullut askel askeleelta lähemmäksi ihmistajuntaa ja sen päivätietoista minää.

Tämän fyysillisen maailman takana eli sisällä ovat näkymättömät maailmat. Kemiallis-fyysilliselläkin tasolla on näkymätön puolensa, eetterimaailma. Näiden takana tai sisällä on tunteitten ja ajatusten maailma, jossa vainajat elävät ja sisimmällä vai sanoisimmeko ylimpänä ovat korkeat hengen tasot. — Kosmillisen Kristuksen lähestymistä on kuvattu niinkin, että Kris-

tus lähestyy aivankuin kaukaisista tähtimaailmoista ensin aurinkoon ja sitten planeettoihin, tullen viimein maapalloon, jotta saisimme käsityksen siitä, että se mikä on sisällä ja syvällä, on aivankuin se olisi kaukana meistä. Todellisuudessa Kristus, Logos on kaikessa olevaisessa mukana aina, vaikka ihmistajunta ei sitä tajua. Siksi Johanneksen evankeliumi sanookin, että hänessä me elämme, liikumme ja olemme. Alussa oli Sana, se Sana oli Jumalan tykönä ja Jumala oli se Sana. Sanalla tarkoitetaan kosmista Kristusta, joka aikojen aamulla oli kaukana, aivankuin tähtiavaruuksissa. Se oli kaukana päivätietoisien ihmisen tajuntaa sentähden, että ihmiskunnalla ei silloin vielä ollut järkeä. Mutta kun Kristus lähestyi ihmiskuntaa, niin se sai aikaan järjen valon heräämisen. Se oli luonnollisesti kehitysvaihe, jossa ihmiskuntaan tuli auttajia edellisistä luomispäivistä, mutta Kristus sai tämän kaiken aikaan. — Aikojen kuluttua Kristus lähestyi uudemman kerran ja uudella tavalla, tuli aivankuin taso tasolta lähemmäksi ihmiskunnan järkitajuntaa. Järki on näkymättömän maailman voima ja näkymättömässä järjen maailmassa oli olentoja, jotka ottivat Kristusvoiman vastaan, sillä Kristus lähestyy aina elävän olennon tajunnan kautta. Tästä seurasi, että ihmiskuntaa oli autettava. Tänne tuli lähetystö toisista planeetoista ja he muodostivat sen Salaisen eli Valkoisen Veljeskunnan, joka otti holhotakseen ihmisten vastaista kehitystä. Holhous ja opetustyö on tapahtunut uskontojen avulla.

Kristuksen pelastustyö — on käytetty sellaistaikin nimitystä — tuli aikanaan jälleen uuteen vaiheeseen.

Pelastustyö on sitä, että Kristus pyrkii saamaan muodon ihmisessä, kuten Paavali sanoo. Kehityksen inhimillinen päämäärä on se, että oppisimme toteuttamaan Jumalan tahtoa. Niinpä Kristuksen lähestyminen saavutti aikanaan sellaisen syvyyden, että se laskeutui tämän fyysillisen tason näkymättömään puoleen, eetterimaailmaan. Oli eräs sielu tällä maapallolla joka oli niin kehittynyt ja rakkauden läpitunkema, että hän saattoi ottaa Jumalan tajunnan itseensä. Se ihminen oli Jeesus. Hän otti ihmisyyden ihanteen, Jumalan rakkautena vastaan koko olemukseensa ja näin tuli kosmillinen Kristus ihmiskunnan päivätajunnan taakse.

Ratkaiseva Logoksen lähestyminen tapahtui nykyaikana, Pekka Ervastian Jordankastekokemuksessa 13 päivänä lokakuuta 1896. Jumalan aate ihmisyydestä, kosmillinen Kristus-Isä sai täydellistyneen muodon tällä planeetalla. Maallisten harhakuvien — joita uskonnollinenkin muotomenollisuus edustaa — takana oleva näkymätön todellisuus sai lopullisen, pysyvän ja kestäväen muodon kemiallis-fyysillisessä maailmassa.

Tällainen saavutus merkitsee mm. sitä, että muotomenollisen uskonnon tilalle on annettu moraalinen uskonto. Moraali on uskonnon keskus. Niin se on aina ollut, mutta ihmiset ovat sen yhä toistuvasti unohtaneet. Nyt sen unohtaminen on tullut vaikeaksi, sillä maailman kansat on kutsuttu tuomiolle. Elämä on saanut uuden virityksen, joten muotomenollinen henkiseen uneen tuuditus ei ota onnistuakseen. Kansojen on katsottava todellisuutta silmiin ja valittava täys-

tuhon ja Kristusmoraalin välillä. Elämme suuressa tuomiokaudessa.

Uusi uskonto sisältää syvyyksiä, joita ei ole ennen julistettu. Eri uskonnoissa on tosin tuotu sädehdyksiä siitä filosofiasta ja metafysiikasta, joiden syvyydet uusi uskonto nyt paljastaa. Niin ikään Vuorisaarna esitetään kyllä Matteuksen evankeliumissa, mutta vasta Pekka Ervast kaivaa sen salaisuudet esille. Hän rakentaa Vuorisaarnan uudelleen niin käsitettävään ja tajuttavaan muotoon, että kuka tahansa sen voi ymmärtää. Moraali on varsinainen uskonto, ja kun katselemme ihmiskunnan elämää Pekka Ervastin avaaman Vuorisaarnan moraalin valossa, niin täytyy sanoa, että uusi sanoma on tullut vanhan maailman tuomioksi. Se näkymätön todellisuus, mikä on koko olemassaolon a ja o, on nyt tullut näkyväiseen maailmaan sellaisen ihmisen kokemana ja sellaisessa syvyydessä, että se opetuksena ratkaisee kaikki elämän pulmat. Sen avulla opimme miten meidän tulee elää ollaksemme oikeita ihmisiä. Kristosofinen elämänymmärrys tähtää siihen, että oppisimme elämään sellaista inhimillistä elämää mikä ihmisille kuuluu. Kun tällainen sanoma on julistettu tämän sotaisen maailman keskellä, niin se on tullut vanhan elämäntavan tuomioksi. Tätä ajankohtaa Jeesuskin ennusti puhuesaan viimeisestä tuomiosta, jolloin ihmiskunta joutuu jaettavaksi kahtia, vasemmalle ja oikealle. Ymmärrämme, että tällainen ratkaisu on välttämätön. Koska elämän, Kristuksen tahto on, että taivasten valtakunta toteutuu maan päällä, niin miten se on mahdollista, ellei sotainen helvetti siirry pois. Täytyy tulla ratkai-

seva tuomio vanhan maailman yli. Pekka Ervast sanookin että osa ihmiskuntaa tulee siirrettäväksi toiselle taivaankappaleelle.

Elämme sangen vakavassa murrosajassa, jolloin erilaiset voimat ottelevat keskenään. Koko maailma on nyt levoton, sillä väkivalta nousee pinnalle, joskin on noussut paljon hyvääkin. — Salainen viisaus opettaa, että kun ihmisyksilö pyrkii uskonnon viitoittamaa tietä kulkemaan, niin hänessä tapahtuu sellainen reaktio, että sielun pimennoissa oleva paha ja hyvä nousee pinnalle. Hän on aivankuin allas joka on täynnä vettä ja altaan pohjalle on laskeutunut likaa. Kun hän suuntaa askeleensa henkiseen elämään, puhdistuksen tielle, niin se vaikuttaa aivankuin hän sekoittaisi vettä ja pohjalta nousee sakka pinnalle nähtäväksi. Hän näkee itsensä tavattoman syntiseksi, huonoksi olennoksi. Se johtuu siitä, että hänen sielussaan alkaa puhdistustyö. Mitä pidemmälle puhdistustyö edistyy, mitä enemmän hän voittaa alempaa luontoaan, sitä selkeämmäksi tulee hänen sielunsa tila. Mutta alussa paha nousee ensin pinnalle. Sama ilmiö pitää paikkansa suuressa ihmiskunnassa. Elämään tullut uusi viritys koettelee kansojen elämää ja se vaikuttaa etenkin tekojen maailmassa. On noussut ratkaisua vaativana kysymys ihmisten veljeydestä ja yksilön onnesta yhteiskunnassa. On kysymys siitä, onko yksilö olemassa yhteiskuntaa varten, vai onko yhteiskunta olemassa yhteiskunnan jäseniä varten. Ensiksi mainittu ratkaisu johtaa sotaan ja kuolemaan, viimeksi mainittu rauhaan ja elämään.

IV

ELÄMÄNKATSOMUKSEMME RAKENTUMINEN

Elämänkatsomuksella tarkoitetaan ihmissielun sisäistä näkökykyä, jolla hän katselee elämää. Sitä voi katsella joko synkältä tai valoisasta näkökulmasta. Näkökyvyn määrää useimmiten synnynnäinen perusluonne, jonka toisenlaiseksi muokkaamiseen ei ole vai-vauduttu.

Mutta elämänkatsomus on myöskin muodostettavissa ja uudelleen muokattavissa. Onhan varsinkin nykyaikainen elämänmeno sellainen, että se moninaisuudessaan työntyy meidän sisäämme. On äärettömän paljon kaikenlaista tietoutta. Sanomalehdet, kirjallisuus, kaikenlaiset tiedotusvälineet työntävät meihin tietouttaan ja niiden avulla tulemme aivankuin ime-neeksi itseemme älyllisen elämännäkemyksen. Tätä tietä ei edellämainittu perusluonne tietenkään muutu, mutta se avartaa elämänkatsomusta. Omaksumme ajatuksen sieltä, toisen täältä ja näin syntyy joku näkemys elämästä.

Joku saattaa ajatella niinkin, että on yhdentekevää, minkälainen elämänkatsomus on. Ihmiskunta on elä-

nyt vuosituhannesta toiseen, kansat ovat syntyneet, eläneet ja kuolleet, olipa ihmisten maailmankatsomus minkälainen tahansa. Tuolla tavoin puhuva on usein erittäin varma omista uskomuksistaan, vaikka hän ei osaisi selittää uskomustensa aakkosiakaan. Hän uskoo sokeasti eikä omien tutkimustensa nojalla. Moni kiihkeä puolueihminen on vuorenvarma puolueensa ohjelmasta, mutta osottautuu kerrassaan tietämättömäksi, jos pyydämme häntä tarkemmin selittämään elämännäkemystään. Se on sangen hataralla pohjalla. Kukaties hän hätäpäissään antaa jonkunlaisen selityksen, jos häntä ahdistamme. — Saman huomion saatamme tehdä uskovaisten suhteen. Viralliskristillisen elämännäkemyksen omaava ani harvoin ymmärtää niitä perusteita, joihin hänen omaksumansa elämännäkemyksensä nojautuu. Uskovainen saattaa lohduttaa hautajaistilaisuudessa vainajan omaisia, että sielu nyt varmaan meni ikuisen autuuden tilaan. Kyllä tämä edesmennyt varmaan on siinä paremmassa paikassa, sillä hän oli hyvä ihminen. Mutta kysyessämme, miten hänen uskoonsa soveltuu ruumiin ylösnouseminen, niin hän joutuu ymmälle. Miten ihminen kuoltuaan joutuu ikuisen piinaan tai autuuden tilaan, koska nimenomaan sanotaan: maasta olet sinä tullut ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman; ja Herra, sinun Jumalasi on viimeisenä päivänä sinut herättävä. Onhan kysymyksessä aineellinen ylösnouseminen, maaksi maaton ruumis nousee ylös haudastaan. Minne joutuvat taivas ja helvetti? — Huomaamme, etteivät nämä ihmiset ole ajatelleet uskomustensa totuudellisuutta nähdäkseen niissä ristiriitoja. Heiltä puuttuu

elämänkatsomuksellinen itsenäisyys, he ovat joukko-sielun alaisia. Siksi he ovat herkkiä joukkosuggestiolle. Etevä puhuja saa heidät helposti lumotuksi ja niin tuollainen ihmismassa, joka ei ole vaivautunut tekemään työtä elämänkatsomuksensa muokkaamiseksi, joutuu suggestion uhriksi. Sen seuraukset tiedämme. Joukkosuggestion lumoissa on käyty uskon-sotia, tehty vallankumouksia ja sodittu ”kodin, uskonnon ja isänmaan puolesta”. Henkisen laiskuuden aiheuttamana on vuodatettu hirmuisen paljon verta.

Entä onko maailma tullut siitä paremmaksi? Onko Jumala saanut tahtonsa toteutetuksi ihmisten keskuudessa sen vuoksi, että hänen puolestaan on vuodatettu paljon verta? Ovatko vallankumoukset onnellistuttaneet kansoja? Ovatko suursotien sotapropagandan uhrit jälkeensä kiittäneet kohtaloaan? Ovatko ne orvot ja lesket, joiden huoltajat sota nieli, tunte-neet onnea ja kiitollisuutta kohtaloaan kohtaan, vaikka heitä on yritettykin uudella suggestiolla saada usko-maan, että he ovat sankariudesta osallisia? — Kaikki tuo mittaamaton kärsimys ja surkeus johtuu siitä, että ihmisten elämänkatsomus on muodostunut itsestään. Sitä ei ole rakentanut ihminen itse omalla työllään, vaan sen ovat antaneet toiset, tavalla tai toisella voimakkaammat ihmiset.

Tuollainen elämänkatsomus on kohtalokasta, sillä elämänkatsomus pyrkii toteutumaan käytännössä. Siksi ei ole yhdentekevää minkälainen elämänkatso-mus ihmisillä on. Epäinhimilliset käsitykset pyrkivät saamaan käytännöllisen ilmauksen yhtä helposti kuin inhimillisetkin käsitykset. Kun suuret joukot ovat ai-

nakin toistaiseksi liiankin alttiita joukkosuggestiolle, asettaa tämä seikka opettajiksi asettautuneet suurempaan vastuuseen kuin luulevatkaan. Mitä suurempi auktoriteetti käsityksiään julistaa, sitä kauaskantoisemmat ovat hänen aikaansaannoksensa. Niinpä kuuluisa Nobel-palkinnon saanut tiedemies Alexis Carrel, joka paljon pohti ihmisyysskysymyksiä, lausuu kirjassaan "Tuntematon ihminen" oudon ajatuksen: epäkelpoiset ihmiset olisi tuhottava kaasukammioissa. Näin hän kirjoittaa: "Niiden ura, jotka ovat tehneet murhia, suorittaneet ryöstöjä varustettuina automaattisilla pistooleilla tai konekivääreillä, ryöstäneet lapsia, riistäneet köyhiltä heidän säästönsä ja tahallaan johtaneet yleisöä harhaan tärkeissä asioissa, olisi lopetettava inhimillisellä ja taloudellisella tavalla, pienissä laitoksissa, joissa heille järjestettäisiin tuskaton kuolema sopivien kaasujen avulla. Samanlaista menettelyä voitaisiin edullisesti käyttää mielisairaille, jotka ovat tehneet rikoksia. Nykyaikaisen yhteiskunnan pitäisi epäroimättä järjestäytyä normaalien yksilöiden tarpeiden mukaisesti". (Carrel: "Tuntematon ihminen", neljäs suomalainen painos, sivu 325.)

Jos kunnioitettu tutkija edellä toistetuilla lauseillaan "tahallaan johti yleisöä harhaan tärkeissä asioissa", käyttääksemme hänen omia sanojaan, niin hän lausui oman tuomionsa. Hänen sanojensa takana on yhteiskunnan palkitsema auktoriteettius ja siksi niiden suggeroiva voima on suuri. Niihin luotetaan ja niitä uskotaan. Ne pyrkivät toteutumaan käytännössä helpommin kuin vähäpätöisen ihmisen opetukset. Tuon tapaiset opetukset toteutuivat mm. niissä kuoleman-

selleissä ja kaasukammioissa, joissa miljoonat juutalaiset saivat loppunsa. Tietenkin heitä tapettiin ”normaalien yksilöiden tarpeiden mukaisesti”, kuten teloitajat ja teloituttajat itse uskoivat, mutta tuskin jälkimaailma tulee pitämään noita ”tuskattoman kuoleman” aiheuttajia normaaleina ihmisinä. Lievemmin arvosteltuina he ovat harhaan johdettuja. He ovat joukkosielun orjia, jotka sokeasti uskovat opettajiaan ja sokeasti tottelevat johtajiaan. Heidän elämänsä katsoimuksensa on toisilta lainattu.

Alexis Carrel oli paljon tutkinut luonnontieteitä ja myöskin ihmisiä ja elämää yleensä. Niin ikään hänellä oli paljon käytännöllistä kokemusta. Hän näki, että tieteiden saavutuksissa oli suunnaton aukko: ihminen itse oli jäänyt aivan lapsipuolen asemaan. Siksi hän valmisti ihmistiedettä, jonka avulla ihminen oikeuksineen pelastettaisiin. Hänen tarkoituksensa oli jalo, mutta joutuessaan ratkaisemaan ”epäkelpojen” osaa yhteiskunnassa, ei hän nähnyt muuta keinoa kuin — kaasukammiot. Tämä todistaa, että ihminen, olkoon kuinka nerokas tahansa, on yhteiskuntaolento, eikä siitä vapaudu, ellei anna Kristuksen valaista ymmärrystään.

Nämä surulliset tosiasiat opettavat, että meidän pitäisi saada oikea näkemys elämästä. Meidän ihmisten pitäisi sen verran herätä ja kiinnostua totuudesta, että itse vaivautuisimme tutkimaan katsantokantojamme ja luomaan itsellemme selvän kuvan elämästä. Tässä työssä emme onnistu, ellemme luovu ennakkoluuloistamme ja ota oppia jumalallisilta Opettajilta. Kun tutkimme ilman henkisten Opettajien apua, niin meille

käy kuten edellämainitulle tutkijalle. Mutta jos olisi niin viisas ihminen, joka tietäisi mitä tämä elämä on, niin paras ratkaisu olisi tutkia hänen opetuksiaan ja yrittää niitä ymmärtää. Mutta onko sellaisia olemassa?

Kun katselemme elämää ympärillämme, niin huomaamme siinä vallitsevan järkähtämättömät luonnon lait. Vesi ei virtaa ylöspäin, se virtaa aina alaspäin. Nauriinsiemenestä ei kasva porkkanaa, vaan siitä tulee aina nauris. Jokainen syy tuottaa aina seurauksen. Yötä seuraa päivä ja talvea kesä. Maailmankaikkeudessa kiertävät planeetat ja aurinkokunnat ratojaan aivan äärimmäisen tarkasti. Auringon- ja kuunpimennyksetkin voidaan laskea aivan sekunnilleen eteenpäin. Elämä ja luonto on tarkasti lakisiteinen ja jo tämä seikka opettaa, että olemassaolon takana on järkkymätön totuus. Ei se ole niin ja näin, kuinka sattuu, vaan se on joko niin taikka näin. Kunpa vain tietäisimme kuinka kaikki on.

Tähän käsitteiden hämmennykseen saimme valoa viime vuosisadan lopulla teosofisen maailmankatsoimuksen muodossa. Syntyi ihminen, Helena Blavatsky joka ilmoitti, että on niitä ihmisiä, jotka tietävät mikä on totuus elämästä, kuolemasta ja Jumalasta. He tuntevat sellaisia luonnonlakeja ja luonnonvoimia, joita me tavalliset ihmiset emme tunne. On myös kuolemanjälkeinen elämä ja maailma, jossa vainajat asuvat. Kehitys ei rajoitu vain näkyväiseen maailmaan, vaan luonnossa toimii jälleensyntymisen laki. Ihminen on Jumalan poika ja on täydellisyyden päämäärä, jota kohti ihmiskehitys kulkee. On jo noita täydellisiä ihmisiä, heitä sanotaan Mestareiksi. — Teosofinen maa-

ilmankatsomus vetosi ennen muuta järkeemme. Se opetti, että meidän tulee omalla henkisellä työllämme Mestarein johdolla rakentaa itsellemme oikea elämänkäsitys, jota sitten ryhdymme toteuttamaan. Se on ainoa keino tässä juurirodussa. Eivät nämä nykyajan ihmiset ole aivan samanlaisia kuin ihmiset muutama vuosituhat sitten. Ennen voitiin uskoa esim. ihmeisiin. Kun voimakas taitaja loihti jonkun silmänkääntötempun, niin joukot ihannoivat ja olivat polvillaan hänen edessään. He uskoivat hänen opetuksiinsakin siksi, koska hän osasi tehdä voimatekoja. Nykyajan ihmiset ovat toisenlaisia. Nyt täytyy asiat todistella, se on yleinen ilmiö. — Nykyajan joukkosieluolento kyllä uskoo mustankin olevan valkoista, kunhan se kyllin älykkäästi esitetään.

H. P. Blavatsky tähtäsi opetuksillaan tuohon kritisoivaksi heränneeseen älyyn. Hän todisteli luonnon lakiperäisyyttä, puhui jälleensyntymisen, syyn ja seurauksen laeista. Syyn ja seurauksen laki vaikuttaa tässä fyysillisessä maailmassa niin, että jokainen syy johtaa kaltaiseensa seuraukseen. Mutta sama laki vaikuttaa myöskin ihmisten elämässä siten kuin Jeesus Kristus sanoo: mitä kylvätte, sitä niitätte, millä mitalla mittaatte, sillä mitalla teille mitataan. Karma on ihmisten suuri opettaja. Niin ikään olemme jälleensyntyviä olentoja. — Teosofinen sanoma vetosi ihmisten järkeen ja huusi: herätkää jo unesta. Ajatelkaa mitä tämä elämä on ja muodostakaa itsellenne oikea elämänkäsitys, ettette ole kaikkien tuulien heiteltävissä. Luo-kaa sellainen käsitys elämästä, että se kestää kaikissa koettelemuksissa. Mutta muistakaa: ette tietäisi mitään

Jumalasta, elleivät jumalantuntijat olisi häntä teille paljastaneet. Ette liioin ymmärtäisi olevanne moraalisia olentoja, elleivät uskontojen suuret Mestarit olisi teille moraalia opettaneet. "Teosofi on se, joka tekee teosofiaa", opetti H. P. B. ja "jos tahdotte olla kristittyjä, niin seuratkaa Vuorisaarnaa". Kristuksen moraalin hylkäämisen vuoksi kristikunnan tila on mennyt hämäräksi. Monta uskonpuhdistajaa tosin on ollut, mutta heidän saavutuksensa ovat jääneet kerrassaan vaatimattomiksi. Syy on siinä, että kristinuskon on niin syvä, ettei sitä kykene puhdistamaan kuka tahansa. Siihen kykenee vain ihminen, joka itse on Jeesus Kristuksen tasalla. Ei kuka tahansa tiedä eikä tunne kristinuskon pohjaolemusta. Kuka tahansa saattoi kyllä nähdä, että syntien anteeksimyminen oli petosta, sillä sellainen puuha oli kouriintuntuvan karkeata. Sellaisista erehdyksistä saattoivat uskonpuhdistajat oikaista kirkkoa, mutta he eivät nostaneet kristinuskon ydinolemusta sieltä, mihin ihmiset olivat sen tallanneet. Kristikunta tarvitsi sellaista uskonpuhdistajaa, joka oli Jeesus Kristuksen tasalla ja joka uudistaisi kristinuskon sellaiseksi, millaisena se julistettiin Jeesus Kristuksen suun kautta. Sellainen kristinuskon moraalina ja teosofia metafysiikkana auttaisi näitä nykyajan ihmisiä luomaan sellaisen elämänymmärryksen, joka kestäisi kaikissa tilanteissa.

— — —

Uskontojen ensimmäiset julistajat ovat aina vakuuttaneet tietävänsä totuuden. Mutta myöhemmin uskonnot ovat madaltuneet, joten emme virallistuneesta kristillisyydestä löydä uskonnon ydintä. Mutta siinä

on joitakin jälkiä uskontoon liittyvistä ominaisuuksista ja siksi on paikallaan niihin tutustua.

Näemme uskonnossa kolme tekijää: uskonnollinen filosofia ja metafysiikka, uskonnon sisältämä moraal, ja jumalanpalvelus. Uskonto esittää jonkun älyllisen, filosofisen näkemyksen elämästä ja sanoo: tuollainen on ollut tämän maailman ja ihmisten menneisyys ja tuollainen on kaiken tulevaisuus. Kristillinen maailmankatsomus on lainattu juutalaisilta ja siihen liitettiin myöhemmin Jeesus Jumalan Poikana ja Vapahtajana. — Jumala loi maailman kuudessa päivässä ja seitsemäntenä lepäsi. Hän loi maan ja maan tomusta ihmisen, miehen, ja naisen hän loi miehen kylkiluusta. Sitten tapahtui syntiinlankeemus. Jumala toi ihmiset paratiisiin, jonne hän istutti kaikenlaisia puita, mm. hyvän ja pahan tiedon puun, josta hän kielsi syömistä. Elämänpuun hän istutti keskelle paratiisia. Näin oli kaikki hyvin, kunnes paratiisiin ilmestyi käärme, joka houkutteli Eevan syömään hyvän ja pahan tiedon puusta. Eeva lankesi ja söi ja tarjosi miehellensäkin. Silloin heissä heräsi sukupuolivoima ja he huomasivat olevansa alasti. He sitoivat yhteen viikunanlehtiä ja tekivät niistä itselleen verhoja.

Ihmissuku lisääntyi syntiinlankeemuksen ansiosta ja samalla pahuus paisui maan päällä. Lopulta Jumala näki tarpeelliseksi hukuttaa koko ihmiskunnan vedenpaisumuksella. Vain Nooa joukkoineen pelastui ihmiskunnan kantajoukoksi.

Mutta ihmissuvun lisääntyessä pahuus uudelleen paisui ja niin Jumala lähetti ainoan Poikansa maailmaan ihmisten tapettavaksi. — Ne, jotka uskovat sii-

hen, että Jumala on pelastanut ihmiskunnan synneistä Golgatan tapahtumien yhteydessä, voivat pelastua iankaikkisesta piinasta. Jumala on valmistanut ihmisille iankaikkisen kadotuksen ja vain uskossa Kristuksen vereen on pelastus.

Viralliskristillisen uskonnon maailmankatsomus näyttää siis meille, millä tavoin maailma ja ihmiset ovat luotu, mikä on ihmiskunnan menneisyys ja paljastaa myös tulevaisuuden: meitä uhkaa iankaikkinen helvetin piina. Se on tulevaisuutemme, valmistautukaamme sitä varten. Vain oikeassa uskossa Kristuksen vereen on pelastus.

Entä mitä oikea usko on? Kristikunta on jakautunut useaan kirkkokuntaan ja satoihin lahkoihin ja jokainen väittää omistavansa oikean uskon. Koska näyttää siltä ettei ole täyttä varmuutta oikean uskon laadusta, niin pelastuminen ikuisesta piinasta on sangen kyseenalaista. Siksi tähän elämäнкäsitykseen sisältyy myöskin keinot, millä tavoin meidän pitäisi valmistautua tulevaisuutta eli kuolemantakaista olotilaa varten. Tulevaisuus on iankaikkinen kadotus ja keino siitä vapautumiseen pitäisi olla oikea usko. Mutta pelastuskeinoihin kuuluu ehkä myös moraali, jonka antaa Mooseksen kymmenen käskyä. Ne eivät tosin ole kristillistä moraalia, mutta kristikunta on niistä omaksunut niin monta, kuin "kristillinen rakkaus ja välttämätön tarve vaatii". Ja välttämätön tarve vaatii näissä kristillisissä yhteiskunnissa, että mm. käsky "älä tapa" on sivuutettava epäkristillisenä, sillä sodassa täytyy tappaa. Ei kristikunta ole osannut seurata Mooseksen käskyjä, joten niiden sisältämän moraalin tunnustaminen on

vain näennäistä, sillä sotajoukkoja talutetaan kirkkoihin, joissa ne siunataan Jumalan ja Kristuksen nimessä.

Jumalanpalvelus on kolmas uskontoon sisältyvä kohta. Samoin kuin alkukantainenkin ihminen palvelee jumalaansa rukouksin ja rituaalein, samoin tekevät kristityt. Jumalanpalveluksen tarkoitus on kiivaan Jumalan lepyttäminen ja kristittyjen valmistaminen vastaanottamaan tulevaisuutta. Koska oikean uskon laatu on epäselvä, eikä kaikki Mooseksen käskyt sovellu käytäntöön, niin pelastus on — näin uskotaan — rituaalissa, jolla Jumalaa palvellaan. Kuka tietää, vaikka pieni lapsi, äsken syntynyt, joutuisi iankaikkiseen piinaan, koska hän ei ymmärrä mitään oikeasta uskosta. Siksi lapsi täytyy kastaa. Voihan kasteessa olla joku taika, joten lapsi pelastuu kiivaan Jumalan vihasta, Jumalan, joka kostaa isäin pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen. Kaste tosin ei ole varma keino, sillä kun lapsi kasvaa aikuiseksi, niin hän tarvitsee seremoniallisen ehtoollisen. Samoin sunnuntaiset kirkkossakäynnit ovat välttämättömiä ja jumalanpalvelukset niissä ovat määrättyjen seremonioiden suoritusta. Näissä merkeissä kristitty elää uskontoon tietämättä, tuleeko Jumalan viha noilla keinoilla lauhdumaan. Aikanaan tulee kuolema, joten viimeisenä keinona tehdään vielä viimeinen varotoimenpide, hautausseremoniat. Uskotaan, että ehkä Jumala pelastaa edesmenneen kaikesta huolimatta.

Niin madaltunut kuin kristillisyyys onkin, niin siinä on jälkiä siitä rungosta, joka on yhteistä kaikille uskonnoille. Siinä on maailmankatsomus eli elämännä-

kemys joka näyttää, minkälainen on maailman ja elämän alku, minkälainen on ihmisen menneisyys ja minkälainen on se tulevaisuus, jota kohti matkamme kulkee. Niin ikään se antaa tai on antavinaan moraaliset keinot eli elämäntavat, miten tulevaisuutta on valmistettava eli miten kristityn tulee sieluna asennoitua yhteiskuntaan, Jumalaan ja toisiin ihmisiin. — Voisimme sanoa, että maailmankatsomus tangeeraa ihmisen henkeen, moraali sieluun ja jumalanpalvelus liittyy ruumiiseen, tekoihin, toimintaan.

Täten ymmärrettynä uskonnon pitäisi olla ihmisen — henki, sielu ja ruumis — vastaavaisuus. Se valaisisi järjen taikauskosta, valheesta, tietämättömyydestä... ja antaisi elämästä tositiedon. Niin ikään se puhdistaisi sielun synnistä, omanvoiton pyyteestä, itsekkyydestä... ja antaisi sielunrauhan. Se vapauttaisi tahdon persoonallisen minuuden vallasta, joka tahtoo paha, ja herättäisi uskon hyvään, Kristukseen. Näin muuttuisivat teot. Väkivallan tilalle tulisi hyvää tahtova, rakentava työ, joka olisi todellista jumalanpalvelusta.

Tällainen uskonto, joka antaisi kaiken kunnian ja arvon uskonnon julistajalle, Mestarille, kykenisi antamaan oikean elämänymmärryksen etsijälle oikeat neuvot. Alkukristillisellä ajalla tämä ymmärrettiin ja sitä pyrittiin noudattamaan Paavalinkin seurakunnissa. Myöhemmin tuo viisaus unohtui ja siksi kristinusko — kuten kaikki muutkin uskonnot — kaipaavat puhdistusta. Mutta kuten jo sanoimme, sellaiseksi uskonpuhdistajaksi ei kykene muu kuin Kristusihminen. Se täytyy olla ihminen, joka on siveellisessä kasvussaan Jee-

sus Kristuksen tasalla. Sellainen ihminen on todella elänyt täällä Suomessa. Tunsimme hänet Pekka Ervastin nimellä. Hänen opetuksensa on esitetty kirjallisuudessa, hänen omissa kirjoissaan, joista voimme niitä tutkia. Niissä ilmenevä opetus on tieteellistä. Se opettaa: on olemassa tie, jota pitkin on kuljettava. Kulkekaa sitä tietä, niin te tulette itse tietämään, mikä on totuus. Ei totuus ole uskonasia, ei se ole sitä, että uskomme jotakin sokeasti. Me itse voimme tietä kulmien päästä selvyyteen siitä, mikä on totuus elämästä.

Kun uusi uskonto julistetaan, kun julistaja on tulossa, niin edellä kulkee valmistavia työntekijöitä. Johannes Kastajakin oli huutavan ääni erämaassa, joka valmisti tietä Herralle. Sellainen huutavan ääni ja valmistava työntekijä esiintyi myös tämän uskonnon edellä. Hän oli H. P. Blavatsky, joka julisti teosofisen maailmankatsomuksen. Mestareitten opetuksiin nojaten hän näytti, mikä on ollut maailman ja ihmiskunnan menneisyys ja mikä on näiden tulevaisuus. H. P. B. puhui kehityksen laista. Järkeen nojautuen hän selitti, että kehityksen lain mukaan on kehityksestä näkyvissä saavutuksia. Ne näkyvät siinä Veljeskunnassa, jota on nimitetty Valkoiseksi Veljeskunnaksi. Se on muodostettu täydellisistä ihmisistä. Se Veljeskunta yrittää johtaa meitä inhimillistä täydellisyttä kohti. H. P. Blavatsky sanoi itse olevansa sen Veljeskunnan lähettiläs. Se maailmankatsomus, jonka hän julisti, oli järkevää. Hän sanoi: älkää uskonto sokeasti, että olemme jälleensyntyviä olentoja, että elämässä vallitsee syyn ja seurauksen laki. Älkää olko sokeasti uskovia. Mutta yrittäkää tutkia ja kysyä, mitä

elämä on. Tutkikaa tätä virallis-kristillistä elämänkäsitystä, onko sen näkemys sopusoinnussa parhaimpien tuntemustenne kanssa. Onko sellainen Jumala, joka heittää omat luomuksensa iankaikkiseen piinaan ja kärsimykseen, rakkauden Jumala? Eikö sellainen Jumala ole hirviö? Ajatelkaa, eikö ole paljon järkevämpää ja oikeudenmukaisempaa, että elämässä valitsee syyn ja seurauksen laki, että me ihmiset olemme erilaisia sen nojalla, että toiset ovat ahkerampia elämän koulussa kuin toiset? Elämä on koulua. Me kuljemme luokalta luokalle, jälleensyntyimme maailmaan yhä uudelleen ja uudelleen ja kasvamme, mikäli ponnistamme ja itsekin teemme työtä. Tämä on järkevää ja oikeudenmukaista. Ajatelkaa, että toinen ihminen syntyy katuojassa ja toinen keisarin palatsissa ja meille on opetettu Jumalan vaativan kummaltakin yhtä paljon. Toinen ei ole saanut minkäänlaista siveellistä opetusta, mutta Jumala vaatii häneltä yhtä paljon kuin siltäkin, joka on saanut kaiken sen valistuksen, minkä yhteiskunta voi antaa. Onko tällainen oikeudenmukaista? Tutkikaa ja kysykää, niin teidän järkenne tulee valaistuksi. Teosofisia oppeja tutkimalla voitte tulla vakuutetuiksi siitä, että sen sisältämä maailmankatsomus on totta ja oikeudenmukaista, että se pitää yhtä teidän parhaimpien aavistustenne ja oman tunteenne kanssa.

Kun totuutta etsimään herännyt sielu löytää oikean elämänkatsomuksellisen vakaumuksen, niin on helpompi omaksua uskonnollisen elämän toinen ja keskeisin kohta: moraali. Kristinuskon tunnustaja saat-
taa tajuta, että Jeesuksen opetuksissa voi olla jotakin

syvempää ja korkeampaa kuin Mooseksen opetuksissa. Hän löytää Pekka Ervastin opastamana Jeesuksen viisi käskyä. Ne ovat Matteuksen Vuorisaarnassa.

Pekka Ervast ei kumonnut Mooseksen käskyjä vaan sanoi niissä olevan paljon hyvää. Niiden noudattaminen tekee ihmisestä kunnan kansalaisen. Mutta tavasten valtakuntaan ne eivät johdata. Jeesus Kristus on ovi Jumalan valtakuntaan ja hän neuvoi Tien sinne käskyissään. Jeesuksen käskyt on tarkoitettu kristityille. Pekka Ervast laati nämä käskyt selvään muotoon: älä suutu, älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas, älä vanno, älä ole pahaa vastaan, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Opetuksissaan Pekka Ervast puhdistaa kristinuskon, tuoden samalla monipuolista valoa Vuorisaarnaan. Hänellä oli siihen tarvittava pätevyys. Mm. opettaa hän kirjassaan ”Jeesuksen salakoulu”, miten jokaisen Vuorisaarnan käskyn noudattaminen herättää jonkun uuden aistin, jolla voi tajuta sellaista maailmaa, joka muuten on suljettu. Näkymätön maailma avautuu Vuorisaarnan käskyjä seuraamalla. Tämäkin opetus on aivan uutta, ei Jeesus puhunut sellaisesta. Mutta Pekka Ervast tiesi kokemuksesta, mihin Vuorisaarnan käskyjen seuraaminen johtaa. Hän selittää käskyjä monelta puolelta ja luo näin uudelle uskonnolle selvän moraalisen sisällön.

Uskonnon kolmas kohta on jumalanpalvelus. Virallisessa kristillisyydessä se on, kuten jo esitimme, ymmärretty rituaaliseksi harrasteluksi. Sellainen puuha on uskonnollisen elämän madalluttamista.

Uskonto on annettu meille sitä varten, että sen avulla saavuttaisimme ihmiselle asetetun päämäärän.

Kysymyksessä siis on elämän vakavin asia, Jumalan löytäminen. Tällainen päämäärä jo ilmaisee, että uskonto vaatii ihmisen kokonaan. Jokapäiväisen arkielämän tulee muodostua jumalanpalvelukseksi. Jumalanpalvelus on sitä, että noudatamme käytännöllisessä elämässämme Vuorisaarnan moraalisia ohjeita. Se on oikeata jumalanpalvelusta. On kuljettava henkisen elämän tietä eikä sitä voi kulkea muulla tavalla kuin ihmisen itsensä kautta. Ihminen muokkaa itsensä tieksi, uudeksi ihmiseksi, talonpoikaisittain sanoen oikeaksi ihmiseksi. Mutta ”oikean ihmisen” perikuvan saamme Kristukselta, Vuorisaarnasta. Vaikka meidän on itse ponnistettava ja tehtävä työtä, niin se työ ei ole mielivaltaista, vaan se tapahtuu Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Vain siten löydämme Jumalan ja meistä kasvaa Isän tahdon toteuttajia.

Uusi aikakausi on alkanut ja sen henkinen sisältö, uusi uskonto on julistettu. Toistamme uudelleen, että uuden uskonnon filosofis-metafyysillinen maailmankatsomus sisältää H. P. Blavatskyn julistaman Mestareitten teosofisen sanoman. Se sanoma tuli itämailta. Mutta sitä syvensi Pekka Ervast opetuksillaan kosmillisesta Kristuksesta ja Jeesus Kristuksen erikoisasemasta ihmiskunnan lunastustyössä. Siihen antoi niin ikään oman lisäyksensä J. R. Hannula, tuoden nähtäväksemme Pekka Ervastin henkisen ja okkultisen aseman. Uuden uskonnon metafysiikka ja filosofia sisältää siis H. P. Blavatskyn, Pekka Ervastin ja J. R. Hannulan opetukset.

Uuden uskonnon siveysoppi keskittyy Pekka Ervastin uudistamaan Vuorisaarnaan, jonka neljäs käsky

muodostaa moraalin kulmakiven. Neljäs käsky kuuluu: älä vastusta pahaa, vaan voita paha hyvällä. Käs-kyn selventämiseksi P. E. sanoo vielä: ei taistellen, vaan voittaen. Tämä käsky on maailman ja kansojen tuomari, sillä se kumooa vallitsevan yhteiskuntamo-raalin. Olemme kasvaneet siihen uskoon, että pahaa on vastustettava kaikin keinoin. Mitä tulisi elämästä — sanotaan —, ellei olisi giljotiineja, hirttolavoja, vankiloita. Rikolliset tässä saisivat vallan. — Mutta kysymme, onko kansojen elämä muuttunut parem-maksi, kun on pahaa vastustettu? Onhan sitä vastus-tettu kaikilla keinoilla, mitä ihmiset ovat osanneet keksiä, mutta paha ei ole maailmasta loppunut. Mitä muuta kuin pahan väkivaltaista tuhoamista oli kaksi koettua suursotaa. Jokainen sotiva kansa näki toisessa kansassa pahan ruumistuman ja se yritettiin tuhota. Mutta onko paha loppunut? Vähenivätkö ”sotarikolli-set”, kun heitä joukoittain teloitettiin? Ei. Tilanne on se, että pahan vastustaminen on uuden pahan teke-mistä. Paha kasvaa pahaa tekemällä niinkuin hyvä-kin kasvaa hyvää tekemällä. Sodat ovat vain lisän-neet pahan, väkivallan mahtia. Sentähden Vuorisaar-nan neljännen käskyn moraali sanoo: älkää vastus-tako pahaa. Tämä antaa uuden perustuksen elämälle, siihen nojautuu uusi uskonto. Se on kyllä kiperä käsky, mutta Jeesus Kristus jo puhui siitä. Jos tunnustamme itsemme kristityiksi, niin meidän täytyy myöskin tun-nustaa, että Jeesus Kristus antoi tuon käskyn. Jos emme sitä tunnusta, emme myöskään ole kristittyjä. Kuitenkin uusi aika ja uusi uskonto odottavat tunnus-tajiaan ja uuden elämänyymmärryksen toteuttajia.

Kolmas tekijä on jumalanpalvelus, mikä merkitsee käytännössä elettävää uskontoa. Näin tulee arkielämä pyhitetyksi jumalanpalvelukseksi. Uuden uskonnon käytäntö on arki-ihmisen jokapäiväistä uurastusta ja pyrkimystä ihmisyyttä kohti. Se on kyllä karu todellisuus vailla teennäisyyttä ja tekopyhyyttä, mutta ainoa varma tie, joka auttaa sekä meitä yksilöitä että ihmis-kuntaa. Ihmisyys toteutuu maailmassa vain sen ver-ran, kuin me ihmiset muutumme. Onhan hyvä, että ihmiset yrittävät tehdä kaikenlaisia parannuksia la-kien muodossa, mutta peruskorjausta ei tule, ennen-kuin me ihmiset muutumme. Kun me muutumme, niin maailma muuttuu. — Kristosofinen elämänyymmärrys kertoo, että tulevaisuutemme, päämäärämme on kor-kea. Olemme Jumalasta syntyneet, meidän korkein olemuksemme on Jumalan tajunnassa. Jumalasta, josta kaikki olevainen on lähtöisin, on lähtöisin myös-kin ihminen. Ei ihminen voi olla Jumalan ulkopuo-lella. Se Jumalkipinä, mikä meissä on, ei vielä ole tullut tietoiseksi tässä fyysillisessä päivätajunnassa, mutta uuden uskonnon moraali ja käytäntö tähtää siihen, että meissä oleva Jumalan poika asteettaisesti saisi muodon meissä, niin että meistä tulisi Isän tah-don toteuttajia maan päällä. Jeesus Kristuskin viittasi siihen sanoessaan: tapahtukoon Sinun tahtosi maan päällä niinkuin se tapahtuu taivaissakin.

V

VALON AARTEISTO

Kun me jokapäiväiset ihmiset, jotka olemme syntyneet ja kasvaneet nykyaikaisissa yhteiskunnissa, katselemme elämää ympärillämme, emme useinkaan huomaa siinä mitään epätavallista. Olemme lapsesta asti tottuneet tällaiseen elämään. Pääasiallisin puuha näyttää jokaisella olevan aineellisen toimeentulon hankkiminen. Siviilimiöinä esiintyy erilaisia harrastuksia, jotka antavat hieman vaihtelua elämän arkipäiväisyyteen. Kirkot yrittävät lohduttaa surevia ja sotalaitos huolehtii siitä, että siellä täällä kalistellaan aseita ja kohennetaan kansan kunniaa. Eihän elämä muunlaista voisi ollakaan. — Mutta tämän arkipäiväisyyden ja harmauden takaa on aina kaikunut uskontojen alkuperäinen ääni. Se on kehoittanut etsimään totuutta. Tuo ääni on tosin hukkunut maailman meluun, mutta todettava on, että niin pitkälle kuin historiaa tunnetaan, aina tuo sama ääni on kuulunut: etsikää totuutta! Kehoitus on annettu uskontojen alkuperäisten julistajien taholta, vaikka maallistuneet kirkot ovat sen tukahduttaneet. Muutamat ihmiset ovat

sen kuitenkin kuulleet ja heissä on herännyt epäusko olevien olojen aitouteen. He ovat hieman heränneet, alkaneet kysyä ja etsiä. He ovat alkaneet epäillä jopa kirkkojen pätevyyttä kristinuskon edustajina, koska Jeesus Kristus, kristinuskon ensimmäinen julistaja nimenomaan huomautti: etsikää ja kolkutakaa, etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan. Koska kysymyksessä on henkiset asiat, niin Mestari ei kehoita etsimään aineellisia arvoja, niitä mitä maailma voi antaa, vaan kysymyksessä on Jumalan etsintä. Käytettäköön Jumalasta mitä nimitystä tahansa, niin etsinnän kohde on se elämäntakainen sisäinen mahti, josta kaikki olevainen on lähtöisin. Sitä on kehoitettu etsimään ja samalla luvataan, että etsijä löytää. Jumalaa nimitetään myös totuuden hengeksi. Kun Jeesus kuolemantuomiotaan odotellessaan keskusteli Pilatuksen kanssa, sanoen tulleensa julistamaan totuutta, niin Pilatus kysyi hieman pilkallisesti, mikä on totuus. Saatamme kyllä ymmärtää Pilatuksen näkökannan. Hän oli aikansa valistunut ihminen. Hän oli tutkinut niiden ihmisten opetuksia, jotka sanoivat etsineensä totuutta ja oli huomannut, että heidän löytönsä olivat melko pinnallisia. Nuo filosofit olivat pohtineet elämän kysymyksiä älyllään ja kuvittelivat jotakin löytäneensä. Mutta Pilatus ymmärsi, ettei älyllinen pohdiskelu vastannut sitä totuuden etsintää, joka löytää vastaukset elämän arvoituksiin. Pilatus ehkä arveli Jeesuksen olevan erään noista pohdiskelijoista. Hän kysyikin yliolkaisesti: mikä on totuus. Kerrotaan Mestarin jättäneen siihen vastaamatta.

Totuudesta on käytetty muitakin määritelmiä. Zo-

roaster näkee totuuden puhtaudessa, siinä on se päämäärä, jota kohti ihmisen tulee kulkea. Gautama Buddha puhuu elämän hyvästä laista, oikeudesta, joka mittaa jokaiselle tekojensa mukaan. "Pistis Sophia" kertoo Jeesuksen puhuneen myös valon aarteistosta, jota olisi etsittävä ja joka olisi löydettävä. Toistamme tuon Pistis Sophian kertomuksen: "Maria jatkoi jälleen sanoen Vapahtajalle: 'Herra, jos usko ja mysteriorit ovat itsensä ilmoittaneet, — jos sielut sitten monta kertaa tulevat maailmaan ja mysteron saannin laiminlyövät, toivoen, että he toisella kerralla maailmaan tullessaan ne kyllä saavat, eikö siinä ole vaara, etteivät he niitä koskaan onnistu saamaan?'

"Vapahtaja vastasi opetuslapsilleen sanoen: 'Koko maailmalle julistakaa lausuen näin: Pyrkikää siihen, että Valon mysteriorit täällä ajassa ja vaivassa saisitte ja Valon valtakuntaan pääsisitte. Älkää päivää päivään älkääkään kierrosta kierrokseen liittäkö, toivoen mysteriorit saavanne toisella kerralla takaisin tullessanne.

"Eivät nämä tiedä, milloin täydellisten sielujen lukumäärä on saatu, sillä jos täydellisten sielujen lukumäärä on saatu, niin minä Valon portit suljen eikä kenkään tästä hetkestä alkaen sisälle pääse, ei ulos liioin, sillä täydellisten sielujen lukumäärä on saatu ja Ensimmäisen Mysteron mysterio täytetty, jonka vuoksi kaikkeus syntynyt on, — se merkitsee: Minä olen tuo Mysterio.

"Ja tästä hetkestä lähtien ei kenkään saata Valoon tulla eikä pois sieltä päästä. Sillä täydellisten sielujen lukumäärän täytyessä, ennenkuin olen syyttänyt

maailman tuleen, jotta se aijoonit ja verhot ja perustukset ja koko maakamaran ja kaikki sen oliot puhdistaisi, ihmiskunta on vielä olemassa.

”Noina aikoina usko ja mystერიот yhä enemmän paljastuvat . . . Ja monet sielut tulevat (niiden luokse) ruumiin vaihdosten kierroksessa ja takaisin maailmaan tulee joitakuita, jotka näihin aikoihin minua ja opetuksiani ovat kuunnelleet, jotka täydellisten sielujen lukumäärän täyttyessä Valon mystერიот löytävät ja saavat vastaan ottaa itsellensä ja Valon porteille tulevat ja näkevät, että täydellisten sielujen lukumäärä on täysi, mikä Ensimmäisen Mystерion ja kaikkeuden tiedon täydellistyminen on. Ja he havaitsevat, että minä olen Valon portit sulkenut, niin että mahdollonta on kenenkään tästä hetkestä lähtien sisään tai ulos käydä”.

Jeesus sanoo olevansa Ensimmäisen Mystерion mystерio. Hänen takanaan on Ensimmäinen Mystерio, Isä, kuten kristosofisesti ymmärrämme, joten Jeesuksessa läsnäoleva Kristus on Isän Poika, eli Ensimmäisen Mystерion mystерio. Kaikkeus on syntynyt sitä varten, että tämä Mystерio täytettäisiin ja se merkitsee täydellisten sielujen lukumäärän täyttymistä. Tämä on kuvaavaa puhetta, sillä sehän merkitsee, että kun riittävä lukumäärä ihmissieluja on saavuttanut kristussyntymän, niin Valon portit suljetaan. Nämä sielut ovat silloin löytäneet Ensimmäisen Mystерion mystерion eli mystillisen Kristuksen. Jeesus viittaa tässä historialliseen ajankohtaan josta hän puhuu toisessa kohdassa: Ihmisen Pojan toisesta tulemisesta.

Hän sanoo, että Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja tuomiolle. Mutta ajasta jolloin tämä tapahtuu, eivät tiedä taivaan enkelit eikä Poika, sen tietää vain yksin Isä. Pekka Ervastian opetusten avulla voimme päästä tästäkin asiasta selvyteen. Kun Jeesus sanoo olevansa tuo mysterio, niin — koska Jeesus oli historiallinen henkilö — se merkitsee sitä, että se mysterio on ennen Jeesus Kristusta ollut aivankuin kaukana. Pekka Ervastilta saamme kuulla, että tilanne todellakin oli tällainen. Kristus merkitsee Isän Jumalan tajunnassa olevaa täydellisyysihannetta, täydellistä ihmistä. Se oli alussa kaukana, aivan kuin tähtiavaruuksissa. Mutta aikojen kuluessa Kristus lähestyi ihmiskuntaa ja saavutti täyttymyksensä Jeesus Kristuksen kautta. Jeesus otti Jumalan Pojan tajuntaansa ja täten ilmensi täydellistä ihmistä ennen saavuttamattomalla tavalla. — Kun kristityt puhuvat Isästä, Pojasta ja Pyhästä Hengestä, ymmärtäen näillä Jumalan kolmivoimaisuutta, niin siinä on totuus takana. Koska ihminenkin on järkeä, tunnetta ja tahtoa, niin luonnollisesti Jumalakin, josta ihmistajunta on vuodatus, on kolminainen. Kolmivoimaisuus esiintyy tässä elämän ilmennyksessä niin, että tämän aurinkokuntammekin johto, Logos, on kolmivoimainen. Sen muodostaa kolme suurta hierarkiaa, olentojoukkoa, joita voidaan nimittää Isän, Pojan ja Pyhän Hengen hierarkioiksi ja niiden johtajia voidaan nimittää Isäksi, Pojaksi ja Pyhäksi Hengeksi. Pekka Ervast sanoo Jeesus Kristuksesta, että hän oli aurinkokuntamme Logoksen Poika-ryhmän johtaja. — Kun Jeesus sanoo, että hän puhuu sitä, mitä Isä on käsenyt hänet

puhumaan ja että hän on Isän lähettämä, niin tuo lähettäjä, Isä, on aivan luonnollisesti ymmärrettynä Logoksen Isä-ryhmän johtaja. Tämä ei ole tuulesta temmattu ajatus, sillä kaikki profeetatkin olivat jonkun lähettämiä. Valkoinen Veljeskunta on heidät lähettänyt, se Veljeskunta lähetti maailmaan mm. H. P. Blavatskyn. Tämä on huomioitava seikka. — Jeesus Kristus sanoi, ettei Ihmisen Pojan toisesta tulemisesta tiedä enkelit taivaissa eikä Poikakaan, vaan Isä yksin. Ihmisen Pojan toinen tuleminen on siis Isän tuleminen. Isä on Logoksen korkein johtaja, Isä-ryhmän johtaja, joten hänen tulostaan ei tiedä muut hierarkiat. Kristikunta on ajatellut, että Jeesus tulee uudelleen, mutta Pekka Ervast sanoo ettei Kristus synny uudelleen, ei liioin Buddha, he olivat jo täysiä hedelmiä. Sen sijaan Logos saattaa ilmetä tavalla, jolla hän ei ole ennen ilmennyt.

Ihmisen Pojan tulemiseen liittyy odotus maailmanlopusta ja viimeisestä tuomiosta. — Jeesus sanoo, että Ihmisen Pojan tulemisen ajan tietää vain Isä yksin, ja Pekka Ervast antaa opetuksissaan ymmärtää, että hän sen tietää. Pekka Ervast tietää Ihmisen Pojan tulemisen ja siihen liittyvät seikat. Hän sanoo, ettei maailmanloppu merkitse sitä, että tämä maapallo häviäisi, vaan se merkitsee tämän nykyisen ajan loppua ja uuden aikakauden, Vesimies-kauden alkamista. Ja toisessa yhteydessä hän lisää, että Vesimies-kausi alkoi viime vuosisadan lopulla. Elämme siis keskellä ”maailmanloppua”, eli vanhan aikakauden loppua, joten Ihmisen Poika eli Isä on jo tullut. Näin ollen myös viimeinen tuomio on käynnissä. Pistis

Sophian tavalla sanoen Ensimmäinen Mysterio on tullut. — Kun jumalallinen elämä ilmenee järkitajuntana, niin se ilmenee ihmisen kautta. Näin se on aina ilmennyt. Ihminen on korkein tajunta täällä fyysisessä maailmassa ja kaikki profeetat ovat olleet Jumalan ilmennyksiä. He ovat olleet tavallisia ihmisiä, mutta siinä merkityksessä erikoisia, että heidän kautaan korkeampi viisaus on purkautunut esille. Ei siis ole ”yliluonnollista” siinä, että Jeesus Kristus oli Jumalan Poika, koska Jumalan tajunta ja elämä ilmeni hänessä täydellisimmin. Kuitenkin hän oli persoonallinen olento, ihminen, joka söi, puhui, kärsi nälkää, paastosi... Hän osasi viisautensa ansiosta julistaa sellaisen moraalin, mikä esiintyy keskitettynä Matteuksen evankeliumin Vuorisaarnassa. Se on niin syvällinen sanoma, ettemme sen kaltaista tapaa toisissa uskonnoissa. Kun meidän ajallamme esiintyi toinen samanlaisella viisaudella varustettu ihminen, Pekka Ervast, niin ei hänessä ole sen ”yliluonnollisempaa”. Jumala vain ilmeni hänessä tavalla, — kuten P. E. itse sanoo — jolla hän ei ole ennen ilmennyt.

Mikä siis on se valon aarteisto, josta Pistis Sophia kertoo? Se on Isän eli Ensimmäisen Mysterion viisaus. Se oli vielä Jeesuksen päivinä Isän tajunnassa, Logoksemme Isä-ryhmän hallussa ja vain Jeesus osasi tuoda sitä viisautta julki. Jeesus Kristus oli ovi Valon Aarteistoon eli Isän viisauteen. Siksi hän sanoo, että taivasten valtakuntaan on tultava ovesta ja että hän on tuo ovi. Joka tulee sinne muualta kuin ovesta, hän on varas ja ryöväri. Mutta kun Pekka Ervastissa in-

karnoitui Isä-ryhmän johtaja, niin hänessä myös Valon Aarteisto, Ensimmäisen Mysterion viisaus sai fyysillisen ilmennyksen. Se viisaus on Pekka Ervastian opetus. Hän kirjoitti suuren määrän kirjoja ja niihin on hänen viisautensa talletettuna. Niihin sisältyy Ensimmäisen Mysterion salaisuus, valon aarteisto, valon säiliö. Sitä nimitetään myös Maailmanuskonnoksi ja kristosofiseksi elämänymmärrykseksi.

Entä miksi sitä sanomaa sanotaan mysterioksi, salaisuudeksi?

Teosofista työtä on tehty jo vuodesta 1901 alkaen, silloin Pekka Ervast alkoi teosofisen työnsä Suomessa. Sitä jatkoi J. R. Hannula hänen jälkeensä, joten sitä on tehty jo 60 vuotta. Mutta jos katselemme, kuinka paljon on niitä, jotka ovat tätä sanomaa ymmärtäneet niin huomaamme, että se on verrattain pieni joukko. Suuret joukot eivät pääse tähän sanomaan sisälle. Se on kuin suljettua, eli ihmisten tajunta on suljettu. Tämä sanoma on kuin mysterio. Vaikka se on kirjoissa esitetty mahdollisimman selvästi, niin se on kuitenkin salaisuus. Siihen ei noin vain pääse sisälle. Valon Aarteisto ei avaudu, ellei etsi totuutta, ellei etsi ja kolkuta.

Kuitenkin niitäkin on, jotka etsivät ja löytävät. On ihmisiä, jotka eivät ole tästä sanomasta ennen kuulleet mutta jotka "sattumalta" ovat tulleet kosketuksiin kristosofisen elämänymmärryksen kanssa. Heille tämä sanoma on jotenkin tuttua, aivan kuin olisivat sitä salaisesti koko ikänsä etsineet. He tuntevat aivan kuin sukulaisuutta henkiselle elämänymmärrykselle, kun sen "sattumalta" löytävät. He saavat aarteen kä-

siinsä, ostavat kirjan toisensa jälkeen, kahlaavat läpi ne kaikki suuressa innostuksessa ja aikanaan huomaavat joutuneensa merkillisen kaaoksen keskelle. Teosofinen ja kristosofinen elämänymmärrys sisältää niin paljon asioita, että niitä ei voi sulattaa yht'äkkiä. — Tällainen etsijäsielu joutuu kuin suureen huoneeseen, Tempppelin esikartanoon, jossa on paljon kaikenlaisia kuvapatsaita, maalauksia, symbooleja ja vertauskuvia. Niitä pitäisi ymmärtää, mutta niiden runsauden takia se on toivotonta. Jos hän on kyllin viisas, niin hän keskittyy nyt tutkimuksissaan moraalisiin. Vuorisaarnan viisi käskyä näkyy olevan moraalinen keskus, mutta tässä elämänkatsomuksessa on niin paljon muuta kiinnostavaa, että etsijän täytyy alussa jonkun verran voittaa uteliaisuuttaan. Puhutaan ihmisen ja maailmoiden kehityksestä, kuolemanjälkeisestä elämästä, ihmisen rakenteesta, karmasta ja jälleensyntymisestä, Mestareista ja Valkoisesta Veljekunnasta ja jokainen asia tuntuu vetävän puoleensa. Mutta kun hän, itseään voitettuaan hiljenee, niin siinä hiljaisuudessa hän kuulee jotakin. Hän kuulee nuo Vuorisaarnan autuudenjulistukset. Onhan hän nekin lukenut, niistäkin kuullut. Mutta nyt ne tulevat uudella tavalla hänen eteensä ja sanovat: kuuntele. Autuaita ovat köyhät hengessään, autuaita ovat rauhan rakentajat, autuaita puhtaat sydämeistä... Nämä hiljaisuuden kuiskaukset pyrkivät tekemään hänestä nöyrän. Hän joutuu aivankuin portin eteen, joka kutsuu hiljentymään ja syventymään autuudenjulistusten henkeen. Ja kun hän niitä miettii, niin hän ymmärtää, että hänen sielunsa pitäisi kohota siihen viri-

tykseen, mikä vastaa autuudenjulistusten yhteistä sisältöä. Siihen viritykseen päästyään on ensimmäinen huomio, ettei itse tiedä mitään. Kaikki tämä valtava tietous on toisilta saatu, ei tässä ole omaa viisautta edes siteeksi. Tämä havainto on omiansa yhä enemmän nöyryyttämään ja vapauttamaan omista luuloistaan. Hän pyrkii taivasten valtakunnan eli Valkoisen Veljeskunnan portille ja siihen valtakuntaan astujat tulevat työntekijöiksi Herran viinimäessä. Sillä työkentällä tehdään työtä Vuorisaarnan Mestarin johdolla ja siksi hänen tulee uppoutua Vuorisaarnan henkeen. Pekka Ervast kuvaileekin, että Vuorisaarnan autuudenjulistukset muodostavat taivasten valtakunnan portin, sillä niistä huokuu se henki, jonka viritykseen etsijän pitää tulla. Se viritys avaa ovet sulattamaan vahvempaa ruokaa, Vuorisaarnan käskyjä. Ensimmäisessä käskyssä sanotaan: älä suutu, älä vihastu, toisessa käskyssä: älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas. Kolmannessa käskyssä kehoitetaan totuuteen: älä vanno, ole aina tosi ja neljännessä sanotaan: älä vastusta sitä, joka on paha. Viidennessä kielletään sotimasta ja kehoitetaan rakastamaan vihollisiakin, vieraitakin kansoja. Kenties hän oli aikaisemminkin näitä käskyjä miettinyt ja ehkä yrittänyt niitä käyttännöllistääkin, mutta jos häneltä puuttui autuudenjulistusten antama nöyryys, niin hän ei päässyt portille. Vasta autuudenjulistusten henki tekee Vuorisaarnan viisi käskyä eläväksi. Viittä käskyä miettimällä, niitä käytännöllistytymällä kykyjensä ja voimiensa mukaan etsijä huomaa, että käskyjen henki uppoutuu hänen vereensä siten, että hän elämän joka tilanteessa

osaa arvostella kaikkea käskyjen moraalin mukaisesti. Onhan elämä hänen ympärillään täynnä kaikenlaista vaikeutta, mutta niitä voi mitata Vuorisaarnan viiden käskyn avulla. Etsijä huomaakin voivansa nyt turvallisesti kääntyä takaisin esikartanoonkin, minkä läpi hän tuli, suuren kristosofisen tietouden pariin ja ryhtyä sitä tutkimaan uudelta näkökulmalta. Hän on löytänyt elämän ykseyden ja voi palata takaisin elämän moninaisuuteen ryhtyäkseen sitä tutkimaan Vuorisaarnan hengessä. Silloin kaikki asiat avautuvat aivan uudella tavalla. Hän voi ymmärtää esim. kuolemanjälkeistä elämää siten, ettei se ole uteliaitten ihmisten tutkimuskohde, vaan vainajien rauhantila. Niiden täytyy saada olla rauhassa, sillä vainajat ovat Kristuksen helmassa. — Hän ymmärtää jälleensyntymisen lakia, ei vain filosofisena selviönä, vaan kehitykseen olennaisesti kuuluvana, koska se tekee koulunkäynnin ihmisyyttä kohti mahdolliseksi. Vuorisaarna on kuljettava tie, mutta elämästä elämään tapahtuva jälleensyntyminen tekee päämäärän saavuttamisen mahdolliseksi. — Hän ymmärtää ja tuntee ihmisten veljeyden keskinäiseksi rakkaudeksi, eikä vain viileän sovinnaisuuden ja hyötynäkökantojen muodostamaksi suhteeksi. — Vuorisaarnan henki avaa filosofiset ja metafyyksillisetkin kysymykset elävän elämän kannalta.

Kristosofinen elämänymmärrys — koska se on Logoksen Isä-ryhmän viisauden ruumistuma — on todellinen Valon Aarteisto, joka ratkaisee kaikki elämän pulmat. Vuorisaarnan neljäs käsky on siinä moraalin kulmakivi. Valon Aarteisto on nyt jokaisen löydettävissä. Vaikka sitä nytkin pitää etsiä, koska se on mys-

terio, jota ei — kuten edellä sanoimme — etsimättä löydä, niin se ei ole enää niin monen lukon takana. Mutta sen löytäminen on nyt yhtä välttämätön kuin Jeesuksenkin aikana, sillä yhäti pitää paikkansa Jeesuksen sanat: Etsikää Valoa, niin kauan kuin maan päällä vaellatte, sillä Valon portit voidaan sulkea.

Pahan vastustamattomuus on käskyjen kulmakivi. Tämän käskyn antoi jo Jeesus Kristus siinä muodossa, että jos joku lyö sinua poskelle, niin käännä hänelle toinenkin, ja jos joku pyytää sinulta vaatekappaleen, niin anna hänelle toinenkin. Tässä muodossa pahan vastustamattomuus merkitsi meidän suhdettamme toisiin ihmisiin, kuten toisessa yhteydessä sanotaankin: älkää tehkö toiselle sitä, mitä ette sallisi itsellenne kään tehtävän. Pekka Ervast antaa tähänkin lisävalaistusta. Hän sanoo, ettei pidä vastustaa pahaa edes omassa sielussaan. Sisäinen taistelu käy ulkoisen taistelun edellä. Tajunta on keskitettävä ihmisyyttä kohti, jotta sieluntila kasvaisi maakeskeisyydestä auringokeskeiseksi.

Olemme kasvaneet sellaiseen uskoon, että paha on karsittava pois juurineen. Se on vuosimiljoonia vallassa ollut käsitys. Pahaa vastaan on taisteltava, se on väkivalloin nujerrettava. Mutta Mestari sanoo, että paha ei lopu sitä vastaan taistelemalla. Ettekö näe, että kun te väkivallalla nujerratte pahaa, niin samalla te itse teette pahaa ja näin pahan voima vain kasvaa. Samoin kuin hyvä kasvaa hyvää tekemällä, samoin myöskin paha kasvaa pahaa tekemällä. Vuosituhansia on taisteltu väkivallalla pahaa vastaan, mutta me näemme, että pahan mahti yhä vain kasvaa. Se on

kasvanut niin valtavaksi, että koko ihmiskunta elää nyt kuin kuolinkamppailussa militarismin rautakouran alla. Kristikunta ei ole vähääkään ymmärtänyt sitä Mestarin vertausta, ettei pidä kitkeä ohdakkeita vehnäpellostä, sillä ohdakkeitten mukana nousee vehnäkin. Pahaa väkivalloin kitkemällä tuhoutuu hyväkin. Muistakaa, että elämässä vallitsee syyn ja seurauksen laki, joka mittaa jokaiselle tekojensa mukaan. Kaikki se, mitä sanomme pahaksi, on syyn ja seurauksen lain alaista. Karma hävittää aikanaan pahan, mutta hyvä on ikuista, se on Jumalasta. Paha on välttämättömyys elämässä. Ei ole mitään, mikä ei olisi kotoisin Jumalasta. Koska koko ilmennyt elämä on vuodatus Jumalasta, niin kuinka paha voisi olla ulkopuolella Jumalaa. Paha on välttämättömyys jossakin kohdassa elämän kiertokulussa. Se on välttämättömyys sentähden, että meillä olisi mahdollisuus paha voittaa hyvällä ja näin kasvaa oikeiksi ihmisiksi. Katsellessamme ihmiskunnan tilaa, sitä sotaista helvettiä, minkä keskellä elämme, täytyy todeta, että olemme kaukana ihmisyydestä. Kristosofinen elämänymmärrys asettaa nyt pahan vastustamattomuuden käskyn henkisen elämän kulmakivenä eteemme ja sanoo: oppikaa sitä ymmärtämään, sulattakaa se itsessänne, jotta se menisi vereenne ja oppisitte sitä elämään. Se on ainoa keino, jotta ihmiskunnan tila muuttuisi inhimillisemmäksi ja sodat loppuisivat.

Syventyessämme pahan vastustamattomuuden käskyn, saattaa ainakin meistä länsimaalaisista tuntua, että tuollainen neuvo on liian passiivinen, negatiivinen. Olemme tottuneet tekemään, rakentamaan

ja hävittämään, olemme tottuneet taistelulla raivamaan tiemme elämässä. Tuntuu kuin pahan vastustamattomuus olisi saamattomuutta, heikkoutta, aivan kuin pahan pakenemista. Mutta Pekka Ervast on näyttänyt, että pahan vastustamattomuudella on myöskin positiivinen puoli. Jos itse käsky on passiivinen, kielteinen suhtautuminen pahaan, niin positiivinen, aktiivinen puoli voidaan kuvata sanoilla: ei taistellen, vaan voittaen. Tällainenkin sanonta voi tuntua hämärältä. Olemme tottuneet siihen, että taistelulla saavutetaan voitto. Kun kansat hyökkäävät toisiaan vastaan, niin toinen niistä tavallisesti häviää ja toinen voittaa. Sama taistelun henki on pesiytynyt koko yhteiskuntaelämäämme niin, että se on ainakin ”kylmää” sotaa leivästä, uskonnosta, sivistyksestä . . . Toisinaan sota muuttuu kuumaksikin. Kuinka mitään voittoa saavutettaisiin ilman taistelua. — Mutta ajatelkaamme. Muodostuvatko yhteiskunnat eri puoliseen siten, että raivopäiset ihmiset tappelevat ja tappavat toisiaan, sitovat hengähtäessään haavojaan, hautaavat kuolleita ja jälleen tappelevat. Ei. Kaikki mitä on saatu aikaan, se on aikaansaatu työllä. Sivistystä luodaan työllä, eikä murha-aseilla. Ja työssä voitetaan aina jotakin. Jos esim. rakennamme talon, niin meidän täytyy voittaa kaikenlaisia esteitä. Kun kaivetaan perustusta, niin maa on kovaa, se ei helpolla antaudu. Rakennusaineet painavat, ajatuksin on ratkottava pulmia, mutta kun nämä vastustavat voimat voitetaan, niin syntyy rakennus. Työllä rakennetaan, sodalla hävitetään. Sota hävittää sitä mitä on rakennettu.

Sama sääntö pätee myös pahan voittamiseen. ”Ei

taistellen, vaan voittaen” merkitsee sitä, että kun paha tulee meitä vastaan muodossa tai toisessa, joko meistä itsestämme tai meidän ulkopuoleltamme, niin asetumme siihen nähden pahan vastustamattomuuden kannalle. Annamme pahan olla, sillä se on karman alaista ja häviää aikanaan. Emme kuitenkaan jää tähän passiiviseen tilaan, vaan suuntaamme koko tarmomme henkiseen työhön. Se työ suuntautuu kahtaalle: itseemme ja ihmiskuntaan. Näin voitamme pahan henkisellä työllä. Emme taistele pahaan vastaan eikä hyvän puolesta. Hyvän puolesta on niin paljon taisteltu. Kuinka paljon onkaan käyty sekä uskonsotia että muita sotia, joissa kumpikin osapuoli uskoo taistelevansa hyvän puolesta vääryyttä, valhetta, jumalattomuutta ym. vastaan. Jokainen kansa väittää varustautuvansa armeijoilla, jotta olisi kykenevä taistelemaan hyvän, oikeuden, totuuden ja ihmisyyden puolesta. Henkisessä elämässä ei taistella, vaan tehdään työtä hyvän puolesta. Itsessämme voitamme heikkouksia ja vikoja, ja ulospäin teemme tarmolla työtä kristosofisen elämänymmärryksen puolesta. Sillä tässä elämänymmärryksessä on syvin totuus. On rakennettava uusi sivistys ja se rakennetaan henkisellä työllä Vuori- saarnan Mestarin johdolla. Työmme voimanlähde on se Valon Aarteisto, joka Ensimmäisen Mysterion sanomassa on ihmiskunnalle julistettu.

— — —

Pistis Sophian sanat, että kun täydellisten sielujen lukumäärän täytyessä tulee puhdistava tuli joka kaiken puhdistaa, niin silloin ihmiskunta on vielä olemassa, viittaa aikakauteen, tuomiokauteen. Muu ih-

miskunta on vielä olemassa, vaikka täydellisten sielujen lukumäärä on täyttymässä. Mutta samalla Valon Portit alkavat sulkeutua. Sen huomaavat ne ihmiset, jotka aikoinaan kuuntelivat Jeesuksen opetuksia, mutta olivat niille välinpitämättömiä. Nyt he uudelleen jälleensyntyessään huomaavat laiminlyöntinsä.

Kristosofian valossa saatamme ymmärtää nämä hämäräperäiset lauseet näin: Ihmisen Pojan tuleminen on tapahtunut, se, jonka vain Isä tietää. Logoksen Isä-ryhmän johtaja on inkarnoitunut ja hänen sanomansa Valon Aarteisto on maailmalle julistettu. Samalla on saapunut puhdistava tuli Siriuksesta ja muuttunut uudeksi luonnonvoimaksi. Isän Valtaistuini on nyt maan päällä ja suuri tuomiokausi on alkanut. Alkaneen aikakauden kuluessa ihmiskunta jaetaan kahtia kuten Jeesus kuvailee, eli osa ihmiskuntaa siirretään toiselle taivaankappaleelle kuten Pekka Ervast opettaa. Tänä aikakautena elää vielä suuri ihmiskunta, mutta täydellisiäkin ihmisiä on mukana, niitä, jotka jo ovat sisällä taivasten valtakunnassa tai ovat siihen tulemaisillaan. Tämä Maa on kutsuttu tulemaan paratiisiksi, taivasten valtakunta on toteutuva maankin päällä. Sen perustus on jo laskettu siten, että Aurinگون Kuninkaallinen Neuvosto on saanut pysyvän otteen maapallolla. Jeesus Kristukselle se ei vielä onnistunut, sillä Kristuksen seuraajat kokivat verimarttyyriuden, ihmiskunta ei heitä sietänyt. Pekka Ervastin saavutuksessa tilanne muuttui niin, että henkisellä elämällä on elinmahdollisuudet. Valon Aarteisto on nyt maan päällä, mutta tuomiokauden kuluessa Valon portit asteettain suljetaan suurelta ihmiskunnalta,

koska kahtiajako on alkanut. Se merkinnee lähinnä jälleensyntymisen porttien sulkeutumista niiltä, jotka ovat toivottomia lähestymään maan päälle muodostuvaa taivasten valtakuntaa eli Kristuksen Valkoista Veljeskuntaa. Maa on lähtenyt kirkastuksen tielle ja kaikki eivät halua seurata mukana. Vitkastelijoitten tulo taivasten valtakuntaan siirtyy kaukaiseen tulevaisuuteen.

Kristosofista kirjallisuutta

Pekka Ervast:

	Nid.	Sid.
Tietäjän Aarteisto I	—	20,00
Tietäjän Aarteisto II	—	25,00
Tietäjän Aarteisto III	—	25,00

J. R. Hannula:

Kristosofian Polulla	—	20,00
Kristosofian Polulla II	—	30,00
Luominen (*Tubal-Kain, Vedenpaisus, Isä Aabraham)	—	3,50
Sisäisen opettajan seurassa	—	2,00
Vallitseeko ihmiselämässä laki	—	4,00
Johanneksen evankeliumi teosofian valossa	1,50	—
Ei vain leivästä	0,50	1,00
Tulijärvi	—	4,50
Mitä olemme oppineet?	0,30	—
Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V	7,00	8,00
Pekka Ervastian asema (8 vihkoa)	—	4,50
Ihminen mitä mietit?	—	3,50
Jos Kristusta seuraisin	—	4,00
Uudestisyntyvä temppeli	—	3,50
Elämänymmärryksemme rakentuminen	1,50	—
Syntynyttä maailmanuskontoa	1,00	—
Kehityksen järjestelmä	0,30	—

	Nid.	Sid.
Mestari ja me	2,00	—
Ihmisyys	1,50	—
Tuomiokausi	1,50	2,00
Tuomiokausi II	1,50	2,00
Paratiisin taru	1,50	2,00
Mestarin sanoma	1,50	2,00
Uudet maat ja taivaat	1,50	2,00
Vanhan Testamentin avain	2,50	3,30
A ja O ensimmäinen ja viimeinen	2,50	3,30
Pistis Sophiasta Christosophiaan	2,50	3,30
Elämä Jumalassa	2,50	3,30
Vihkimyksistä	2,50	3,30
Ennakkoluuloton Suomi	2,00	3,00
Taloudellinen pulma ja sen ratkaisu ...	1,00	—
Ihmisen tie	—	3,00
Ykseystajunta	—	3,30
Henkinen horoskoopplimme	1,00	—
Ilmestyskirja teosofian valossa	—	7,00
Kysymyksiä ja vastauksia 10 (I—X) kirjaa. Hinta kappaleelta	1,70	2,50
Kysymyksiä ja vastauksia XI	2,20	3,00
Kysymyksiä ja vastauksia XII	3,30	5,50
Kysymyksiä ja vastauksia XIII	3,00	5,00
Kysymyksiä ja vastauksia XIV	3,00	5,00
Kysymyksiä ja vastauksia XV—XVIII	—	5,50

Johannes Kotipelto (J. R. Hannula):

Miten tulini teosofiksi	1,70	2,50
Totuudenetsijä	—	3,00

Kesäkurssikirjoja:

1943: Yksilö ja ryhmä	1,00	1,50
1944: Kehitys	1,00	1,50
1945: Elämän koulu	1,00	1,50
1946: Miten autamme	1,00	1,50
1947: Kirkastus	1,00	1,50
1947: Maininkeja	0,50	—
1948: Jos veljeyshenkeä ois	1,70	2,20
1949: Niinkuin taivaissa niin maankin päällä	2,50	3,30
1950: Elämänongelmamme selvittelyä	3,20	4,00
1951: Kristosofiset kesäkurssit 1951	2,80	3,50

	Nid.	Sid.
1952: Kristosofiset kesäkurssit 1952 ...	3,30	4,00
1953: Totuus vapauttaa	4,00	5,00
1954: Tulkoon valtakuntasi	—	5,00
1955: Kristosofiset kesäkurssit 1955 ...	—	5,50
Kaikki kesäkurssikirjat sisältävät J. R. Hannulan opetuksia.		

Muutamat kristosofit:

Aseettomuus	—	2,00
-------------------	---	------

Martta Jalava:

Kristinusko ja teosofia	0,30	—
Kasvatustyö	—	2,00
Aidin ihanteet	1,00	—
Mitä on jälleensyntyminen	1,00	—
Uskonpuhdistuksen asia	0,50	—

S. A. Kosonen:

Kaloista vesimieheen	2,50	—
Missä vapaus?	0,30	—
Totuuden etsintä	1,50	2,00
Kaksi valistusajan ilmiötä	1,00	1,50
Päivännousua kohti	1,00	1,50
Katso ihmistä	1,50	2,00
Ajan polttavin kysymys	1,70	2,20
F. M. Dostojevski mystikkona	3,20	4,00
Elämän kysymyksiä	2,70	3,50
Veljeysaate	3,30	4,00
Pekka Ervastian elämä	1,00	—

Väinö Lehtonen:

Miten ymmärrän elämän koulun	1,00	1,50
Uuden ajan työsaralta	1,00	1,50
Kansallinen uudestisyntyminen	0,30	—
Rauhan temppeleli	1,00	1,50
Elämän arvoitus	1,50	2,00
Vanajavuoren taru	3,00	3,80
Matkalla Temppeleliin	1,50	2,00
Ihmisyysuskonnon ulkopiirteet	1,30	—
Danielin kirja	2,00	2,80
Liiitto	2,20	3,00

	Nid.	Sid.
Kun aika on täyttynyt	2,00	2,80
Vanha ja uusi ihminen	3,00	3,80
Vuosisjuhlien satoa	1,50	—
Aikamme avain	—	2,00
Tulkoon valkeus	1,00	—
Ihmisyyden puutarha	—	3,00
Mitä on kristosofia	—	2,50
Kaksi maailmaa	—	5,00
Tietäjien todistus	—	4,00
Erämaan tietäjä	—	3,50
Vaeltajan Viesti	—	9,00
Matka tuntemattomaan	—	4,00
Tie ihmisyyteen	—	3,00
Vaeltaja	1,50	—
Ongelmien seurassa I—III	—	4,00
Kirjat avattiin	—	4,00

Aira Lehtinen:

Pari sanaa ihmisyyden puolesta	1,00	—
Ihmisyyden Kristus-lapsi	1,00	—

Meeri Hyvärinen:

Yhteiskuntamoraalimme kehityksen pyörässä	0,80	—
--	------	---

Leena Jaale:

Viesti kristosofisesta ryhmätyöstä	—	3,00
--	---	------

Mimmi Korhonen — Alma Allinniemi:

Tie kristosofiaan	1,00	—
-------------------------	------	---

Annikki Kumpulainen:

Viisauden koulussa	—	2,00
Kristosofinen laulukirja	5,50	—

Kirjat lähetetään postivapaasti, kun hinta seuraavaa tilausta.

Sopiva tilaustapa on postiosoitus.

Tilataan osoitteella: Alma Allinniemi,
Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Hinta 4 mk